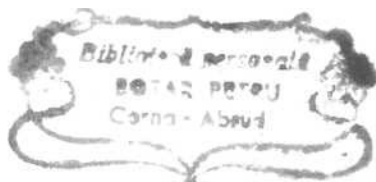
■t -J„
SIKLOS IOSEF

TRADUCERE DE BALOGH BELA

I. S. B. N. 973-95463-6-6

,
SCHIMB DE PAHAR

EDITURA
STEPHANUS
BUCUREŞTI 1992 **3**

PREFAŢĂ

Autorul acestei cărţi, Siklos Josef, s-a născut în anul 1920, luna iulie, ziua 14, în Budapesta, Ungaria. A plecat în veşnicie în anul 1983, luna iunie, ziua 5, în urma unui accident de tren. A fost preot evanghelic în cadrul *Misiunii antialcoolice,* din Ungaria. A slujit Domnului cu dragoste şi devotament prin misiunea ce i-a fost încredinţată.

în lucrarea de faţă, Siklos Josef prezintă numai o parte din nenorocirile pe care le provoacă alcoolul îrţ vieţile oamenilor, precum şi calea ce trebuie urmată pentru eliberarea din lanţurile alcoolismului.

în lumina Cuvîntului lui Dumnezeu, cei robiţi de patima alcoolului sînt îndemnaţi să schimbe paharul de băutură cu cel al harului Domnului Isus Hristos. *"Veniţi la Mine, toţi cei trudiţi şi împovăraţi şi Eu vă voi da odihnă"* ***Matei 11.28).***

Domnul Isus însuşi cheamă la El pe cei împovăraţi de patima alcoolului. Prin credinţa în El, în jertfa de pe cruce, aceştia vor căpăta odihnă în trupurile şi sufletele lor.

Cartea prezintă mărturisiri ale unor alcoolici care, prin credinţa în Domnul Isus, au scăpat de robia alcoolu-
5
lui, au început o viaţă nouă şi ei înşişi au devenit misionari pentru salvarea alcoolicilor.

Dorim ca această carte, să fie de folos celor ce o vor citi, rugînd pe Domnul să facă din vieţile lor mărturii rodnice spre lauda şi cinstea Domnului şi Mîntuitorului nostru Isus Hristos.

"... *a Mielului să fie lauda, cinstea, slava si stăpînirea în*
Vecii vecilor" (Apocalipsa 5:13).

Nicutina Ene

POVESTE SAU NU?
în copilărie am citit o poveste: un om, tăind un copac putrezit, a găsit în mijlocul lui un **djin** (spirit rău), care foarte revoltat s-a răstit la el: *"Mi-ai stricat vatra, trebuie să plăteşti. Alege: jefiiieşti pe mama, izgoneşti din casă soţia sau omori pe singurul tău copiF.*
"Astfel de grozăvii nu pot face nicidecum, fiindcă îi iubesc pe toţi trei, mai mult decît viaţa" se împotrivi omul.
"Atunci, bea doar un pahar de ţuică".
"Dacă trebuie să plătesc, prefer cea de-a doua alternativă".
S-a dus şi a băut un pahar de ţuică. I-a plăcut foarte mult. Din acel moment şi pofta a crescut tot mai mult. Nemaiavînd bani pen-tru băutură, a jefuit pe mama sa. Cînd a ajuns acasă beat, fiind mustrat de soţie, a izgonit-o de acasă, iar pe copil 1-a omorît cu toporul ,cînd a sărit s-o salveze pe mama lui.
I. STRĂLUCIRE ADEMENITOARE

Sînt sigur că ştiţi, după povestirea de mai sus, «, urmează să vorbesc despre cei care iubesc alcoolul şi despre alcoolici. Cine este alcoolic? Cel care este mereu beat? Cel care niciodată nu este beat, dar nu poate să trăiască nici o zi fără alcool? Cel care este stăpînit de băutură?
Organizaţia Mondială a Sănătăţii a stabilit următoarea definiţie: *"este considerat alcoolic bolnavul care consumă alcool regulat şi este în stare dependentă faţă de alcool; personalitatea îi este alterată şi constituie o problemă economico-socială".*
Alcoolicul este o persoană căutătoare de fericire şi dornic de aceasta. Eşti robul băuturii, nu poţi trăi fără ea? Nu-ţi reproşez, ci cu iubire, gata pentru a te ajuta, să discutăm deschis, sincer, despre această problemă, pentru că numai aşa are efect.
Eventual eşti revoltat de această clasificare: robie, dependenţă, pentru că nu eşti mereu beat, ci doar bine dispus, cîteodată.
Trec luni de zile fără să atingi paharul, după aceea nu te mai opreşti. în astfel de situaţii nu mai poţi să pui paharul pe masă, ci paharul te aşază sub masă. Apoi, iar repaus. Eventual numai un pic - te distrezi cu prietenii în birt sau cîteva ceasuri la un restaurant, căci numai aşa îţi poţi imagina o seară plăcută.
Eşti ca un îngeraş faţă de ceilalţi alcoolici.
Eventual nici nu calci pragul birtului, numai acasă consumi producţia proprie de vin sau ţuică, zilnic sau de mai multe ori pe zi. In cele din urmă nu mai eşti stăpîn pe tine, eşti incapabil de a renunţa la băutură. Ce este aceasta? Nu este o robie, un viciu?
Te obsedează eşecurile, problemele pe care le ai depăşesc puterile tale? Eşti dezamăgit în dragoste, ai fost nedreptăţit de superiori, ai fost omis de la avansare, de pe lista de premiere? Cauţi consolare, despăgubire? Să vină băutura! Ai remuşcări? Eşti prea aglomerat de sarcinile de toate zilele şi nu vezi altă cale de scăpare? Eşti ahtiat de extraordinar? Să vină băutura! Prietenii te asaltează, încă şi plătesc. Ar fi o ruşine să te lipseşti de paharul colectiv, ar rîde de tine. Ai o bucurie, succes, ai învins? Asta trebuie "sfinţită" cu băutură. Zi de naştere, onomastică, vînzări-cumpărări, sărbători familiale, întruniri prieteneşti, nici nu se pot imagina fără băutură. în fine orice s-ar întîmpla — devine bine sau devine rău - tot un motiv de băutură. Nimic în lume nu străluceşte atît de ispititor în pahar ca vinul, ţuica, romul, coniacul etc. ...Roşeşte, face mărgăritare, străluceşte în pahar.

II. ŞARPELE DIN FUNDUL PAHARULUI
Citiţi cu băgare de seamă în Scriptură: *"Ale cui sînt vaietele? Ale cui sînt oftările? Ale cui sînt neînţelegerile? Ale cui sînt plîngerile? Ale cui sînt rănile Jără pricină? Ai cui sînt ochii roşii? Ale celor ce întîrzie la vin şi se duc să golească paharul cu vin amestecat. Nu te uita la vin cînd curge roşu şi face mărgăritare în pahar; el alunecă uşor, dar pe urmă că ca un şarpe muşcă şi înţeapă ca un basilisc" (Proverbe 23:29-32).*

Ca şarpele! Nu ne aminteşte acest cuvînt de ceva tragic? De o istorie veche, de o şoaptă ispititoare, cînd şarpele a şoptit la urechile primei perechi de oameni: *"Călcaţi fără teamă porunca lui Dumnezeu şi veţi fi ca* £/". Deja atunci, şarpele a promis viaţa divină omului fără Dumnezeu. Acelaşi şarpe a promis, fericire din fundul paharului, prin repetări, chef, voie bună, în acelaşi ton ca mai înainte în Eden. Promite rai şi te tevăleşte în noroi, în abisul fără fund. Şarpele te înşală, te înşală "Satana vinului". Ca şi în Eden şi de atunci mereu se împotriveşte voinţei şi legii lui Dumnezeu. îţi promite fericire şi te face nefericit, îţi aduce faliment în viaţă. Deschideţi ochii să descoperiţi din timp Ispititorul!

11

III. NUMAI ÎN FUNDUL PAHARULUI?

Oare numai în fundul paharului este ascuns şarpele înspăimîntător? Vinul este de vină sau omul? Omul. Onsul care nu trăieşte cumpătat, ci abuziv. Strugurii şi mustul din ei, în sine, nu reprezintă ceva păcătos, ci este un bun venit de la Dumnezeu (sau făcut de Dumnezeu), face parte din creaţie. Aşa spune Scriptura: *'Tu faci să crească iarba pentru vite şi verdeţuri pentru nevoile omului, ca pămîntul să dea hrană; vin, care veseleşte inima omului, undekmn, care-i înfrumuseţează faţa şi pîine, care-i întăreşte inima" (Psalmul 104:14-15).*

Vinul (nefermentat) are ca efect nu numai înveselirea inimii omului, ci este şi medicament valoros, cum citim în epistola lui Pavel către Timotei (1 Timotei 5:23).

Consumarea vinului nefermentat, la masa aşternută cu ocazia unei sărbători, este prezentată înaintea noastră la nunta din Cana Galileii, precum şi la Cina cea de taină cu ocazia Paştelui, cînJ Domnul nostru Isus Hristos a folosit vin nefermentat împreună cu ucenicii.

Setea era cel mai groaznic chin în agonia de pe cruce, dar Isus nu a acceptat să bea vin nici în amestec cu fiere, în plinătatea conştiinţei a vrut să sufere moartea pe cruce, pentru noi.

12

în eul omenesc cel mai profund, sălăşluieşte "şarpele", în orice om, care în prezent nu a avut nici un fel de ispită pe terenul beţiei, poate să se spargă ceva care-1 face neputinicios în a se controla pe sine, chiar dacă încă ieri, a putut să consume un păhărel sau două şi a ştiut să-şi ordone: "destul" sau "pînă aici". Şarpele ispititor a privit în ochii lui din fundul paharului. Alcoolicul e un om bolnav, şi aceasta nu este o boală vindecabilă. în orice caz este nevoie de: a. diagnostic clar; b. autocunoaştere; c. cunoaşterea studiului bolii.

Soartă, boală, păcat este beţia? Nu e soartă, cel mult în unele cazuri sînt înclinaţii moştenite; în majoritatea cazurilor e boală şi păcat, care merg mînă în mînă.

13

IV. ÎN SALA DE OGLINZI

în timpurile domnitorilor din vremurile străvechi erau amenajate săli cu oglinzi. Oriunde te întorceai, te vedeai. Dumnezeu ne-a pus într-o astfel de sală amenajată cu "zece oglinzi" care sînt Cele Zece Porunci date lui Moise pe muntele Sinai. Cum se recunoaşte beţivul în această "sală cu zece oglinzi", din Exod capitolul 20?

1. *"Eu sînt Domnul, Dumnezeul tău (...) Să nu ai alţi dumneaei afară de Mine" (Exod 20:2-3).* Pentru alcoolici, Dumnezeul lor este băutura, căreia îi slujesc.

2. Pedeapsa idolatriei: "... *Eu, Domnul, Dumnezeul tău (...) pedepsesc nelegiuirea părinţilor în copii pînă la al treilea şi al patrulea neam al celor ce mă urăsc* ..." *(Exod 20:2-3).* S-a constatat că în regiunile viticole nivelul intelectual al elevilor este foarte scăzut faţă de celelalte regiuni.
Copiii zămisliţi în stare de ebrietate toată viaţa lor vor purta pecetea lui Bachus, zeul vinului la romani.
3. *"Să nu iei în deşert Numele Domnului, Dumnezeului tău* ... " *(Exod 20:7).* Din gura omului beat curge în şiroaie blestemul codimen-tat, de cele mai multe ori însoţit cu Numele lui Dumnezeu. Jigneşte pe Atotputernicul, pe Cel care are puterea de a-i înnoi viaţa pierdută, pe Cel care

are puterea de a-1 face fericit şi Căruia I Se cuvine recunoştinţa.
4. *"Adu-ţi aminte de ziua de odihnă, ca s-o sfinţeşti" (Exod 20:7).*
Beţivul batjocoreşte ziua de odihnă prin destrăbălare, chefuri, orgii. îşi petrece ziua de odihnă în compania celor ce urăsc pe Dumnezeu. La altarul beţiei îşi aduce simfonia iadului, căptuşit cu joc de cărţi şi strigăte nedemne de chemarea divină pentru care a fost creat. E foarte dureros că aceste lucruri se petrec chiar în ziua de odihnă, mărind statisticile cu bătăi, crime, sinucideri, imoralităţi.
5. *"Cinsteşte pe tatăl tău şi pe mama ta ..." (Exod 20:12).* Tînărul este dur, neîngăduitor, obraznic faţă de părinţi. îi fură, îi jigneşte.
O văduvă a sărit pe geam în cămaşa de noapte pentru că fiica ei beată a vrut s-o omoare cu un cuţit de bucătărie. Qţi părinţi sînt trişti pentru copiii lor alcoolici?
Dar porunca despre cinstirea părinţilor include şi cerinţa ca şi ei să aibă o comportare exemplară, demnă de a fi stimaţi de copii. Cum să cinstească un copil pe mama lui, care încă din faşă 1-a alungat de la sine? Sau acea fetiţă care a fost închisă trei zile la rînd într-o cameră, în timp ce mama ei era la birt şi bea? în cele din urmă la strigătele micuţei, vecinii au anunţat poliţia, care au luat copilul şi l-au dus la orfelinat.
6. *"Să nu ucizi!" (Exod 20.13).* într-o dimineaţă, o dîră de sînge marca drumul de la birt spre o casă. Un tînăr de 20 de ani se tîra spre casă. în instanţă, criminalul a declarat judecătorului că niciodată n-a urît victima, ci din contră i-a fost cel mai bun prieten. Alcoolul îl face pe om
criminal!

Multe crime se săvîrşesc sub influenţa alcoolului. Cîte-odată, cel care se pregăteşte pentru o crimă "se umple" cu vin sau cu ţuică pentru a avea curaj în a săvîrşi crima plănuită. Crima nu începe odată cu săvîrşirea ei, ci de la premeditarea ei, anticipată de ură. *"Aţi auzit că s-a zis celor* ***din vechime: <<Să nu ucizi»(...) Dar Eu vă spun că oricine se va mînia pe fratele său va cădea sub pedeapsa judecăţii" (Matei 5:21-22).***
Gînduri potrivnice, sentimente necontrolate faţă de semneii noştri, reproşuri, mai tîrziu ura şi iată calea pe care se apropie crima de om. Alcoolicul devine criminalul propriei familii, zilnic omoară, pustieşte prin patima lui. De cîte ori într-o familie un membru al ei suferă o insultă corporală din partea aceluia care este doborît de patima băuturii. Poate deveni indirect criminal, cel ce consumă alcool.
Un acar, un impegat de mişcare, un muncitor care mînuieşte agregate periculoase prezintă un pericol grav pentru sine şi pentru cei din jur. Conducerea unui autove-hicul sub influenţa alcoolului poate avea consecinţe grave pentru sine şi pentru cei din familie. Foarte mulţi au devenit, în acest fel, ucigaşii propriei persoane.
Din turnul unei biserici săteşti au căzut doi muncitori. Au fost găsite lîngă ei, sticle de băutură. *"Să nu ucizi..."* Nici pe tine însuţi! Alcoolul te înjoseşte moral, fizic, dărî-mă bariere de orice natură. Alcoolicul cu fiecare pahar se sinucide. Pentru că şi trupul nostru este creat a fi lăcaşul Duhului Sfînt al lui Dumnezeu nu-1 putem folosi după placul nostru.

Băutura în sine: un criminal ! Indienii din Canada Superioară în decurs de zece ani au scăzut de la 80.000 la
16
20.000. Mărturia lor o redăm mai jos: *"Cîndva am fost mulţi; Canada a fost toată a noastră. Am trăit din pescuit şi vînat. Dar oamenii albi care au venit aici să facă comerţ cu părinţii noştri au adus <<apa de foc>> (ţuica) care a făcut din noi nişte oameni săraci şi bolnavi, a omorît pe mulţi şi pînă la urmă ne-a împuţinat incredibil". Un criminal indian a spus în faţa instanţei: Ţuica voastră trimiteţi-o în puşcărie, nu pe mine; ea a săvîrşit crima, nu eu !*
7. *"Să **nu preacurveşti"** (Exod 20:14).* în Eden, Dumnezeu a spus: ***"Nu este bine ca omul să fie singur; am să-i fac un ajutor potrivit pentru eF*** *(Geneza 2:18).* Şi **Dumnezeu** a făcut pe bărbat şi pe femeie şi le-a dat porunca de înmulţire. Dragostea demnă de om este o binecuvîntare, este o parte esenţială de comuniune bărbat-femeie, pe calea trasată de Dumnezeu. în stare de ebrietate dispare orice barieră morală, nu mai sînt limite de gust, omul beat devine dur, nu are nici o considerare faţă de starea sufletească sau trupească a soţiei sau o eventuală sarcină. în astfel de situaţii se nasc copii debili, infirmi. în faza iniţială alcoolicul îşi face lesne apropierea de sexul slab. Femeia devine ispititoare prin prefăcătorie, duioşie care este numai o mască dată de băutură. Bărbatul se preface politicos şi fin. Chiar şi o fire rece, închisă devine mai agreabilă şi deschisă. Acum curajul are alte norme, îl face pe om să meargă unde nu s-ar fi dus treaz fiind. Aşa se răzbună alcoolul. Dumnezeu, însă, ne pune în gardă: ***"Curvia, vinul** (...) **iau munţile omului**..." (Osea 4:11).*
Scriptura ne dă cîteva exemple în acest sens. Regele Ahaşveroş cu ocazia zilei onomastice a fost dat de ruşine de soţia sa.
17
în Evanghelia după Marcu, găsim pe Irod, acceptînd tăierea capului lui Ioan Botezătorul care a fost cerut în urma unui chef şi joc exaltat *(Marcu 6.-.U-28).*
8 "Să nu furi " (Exod 20:is). Alcoolicul nu este conştient de faptul că-şi *fură familia,* cînd puţin sau mai mult din cîştigul său îl cheltuieşte pe băutură. Nu este conştient că a devenit hoţul familiei nici cînd este dat afară de la serviciu şi trebuie întreţinut de familie. Nu este nici măcar recunoscător şi găseşte natural ca toţi dimprejur să se sacrifice pentru el. O văduvă alcoolică a vîndut hainele băiatului care era la început de carieră. Dar şi colegilor de muncă, alcoolicul le este o povară. Este tîlharul societăţii pentru că el urmează calea furtului, inconştient şi fără a recunoaşte. Fără scrupule îşi însuşeşte bunurile altora. Cere scuze: "am fost forţat de împrejurări, dar mîine o să am bani şi o să completez". Alcoolicul nu-şi face scrupule scupule de la cine fură. Fură familia, copiii, părinţii, prietenii, binefăcătorii. Adună datorii peste datorii şi păgubeşte pe semenii săi. Se dezvoltă astfel la alcoolic viaţa parazitară, escrocheria, brutalitatea. Obiectele pe care le fură le vinde la un preţ derizoriu să obţină cît mai repede băutura. în afară de furturi de obiecte sînt şi alte furturi care caracterizează viaţa alcoolicului.
Furtul timpului. Fură timpul altora, al celor care sînt siliţi să stea de vorbă cu ei. *Fură liniştea, pacea, odihna* altora chiar şi cea din familia sa. în final care este sfîrşitul unei asemenea cărări? Alcoolicul devine un tîlhar josnic, îşi pierde bucuria, pacea, familia, sănătatea, cinstea, bunurile materiale. Aşa răsplăteşte şarpele ascuns în fundul paharului pe om, el care a dat primul pahar cu alcool victimei sale. Cuvîntul lui Dumnezeu te îndeamnă la o altă
18
formă de viaţă, îţi deschide perspective noi. în Epistola lui Pavel către Efeseni 4: 28 scrie următoarele: *"Cine fura, să nu mai fure, ci mai de grabă să lucreze cu mîinile lui la ceva bun, ca să aibă ce să dea celui lipsit".*
9. "Să nu mărturiseşti strimb împotriva aparoapelui tău"
(Exod 20:16).
Nu minţi, căci după cuvintele Domnului Isus, părintele minciunii este Diavolul. Cînd te-a

îndemnat să bei, a minţit; ţi-a promis fericirea şi te-a distrus, te-a făcut propriul tău criminal şi al celor din jurul tău.
Alcoolicul înainte de toate se asociază cu minciuna. Se minte pe el însuşi, se înşală îndeobşte cu gînduri caracteristice şi anume: "fac cutare lucru dar am nevoie de putere. Beau numai un pahar".
Beau numai pentru placul celorlalţi, să nu le strice cheful. Aşa se îndreptăţeşte alcoolicul. O maximă latină spune: **"Omnis pretator** mendax" - Alcoolicul este un mincinos. Minciuna devine o a doua natură a lui. Cînd abia se ţine pe picioare spune: "am băut doar un păhărel".
Dacă este întrebat unde a fost, unde sînt banii, el minte fără pic de jenă şi fără scrupule. Devine promiţător, făgăduieşte să se îndrepte, dar nu realizează nimic, devine incapabil de a realiza ceva şi de aceea trăieşte mereu în minciună.
Domnul Isus spune: *"Felul vostru de vorbire să fie: «da, da» ; «nu, nu»;ce trece peste aceste cuvinte vine de la cel rău" (Matei 5. 37).* Alcoolicul acuză mereu pe cei din jur cu excepţia propriul său eu. Se vede mereu pe sine ca pe un ţap ispăşitor pentru păcatele altora. Chiar şi cînd trebuie să ia o decizie importantă într-un caz dificil el este umbrit de băutură.
19
"... *Nu se cade împăraţilor să bea vin, nici voievozilor să umble după băuturi tari, ca nu cumva bînd să uite legea, şi să calce drepturile tuturor celor nenorociţi" (Proverbe 31:4-5).*
în acelaşi spirit se adresează Dumnezeu lui Aaron, ca Mare Preot şi celorlalţi preoţi care în antichitate au îndeplinit funcţia de judecători: *"Domnul a vorbit lui Aaron şi a zis: «Tu şi fiii tăi împreună cu tine să nu beţi vin, nici băutură ameţitoare, cînd veţi intra în cortul întîbtirii ca să nu muriţi;... ca să puteţi deosebi ce este sfînt de ce nu este sfînt, ce este necurat de ce este curat şi să puteţi învăţa pe copiii lui Israel toate legile pe care li Ie-a dat Domnul prin Moise»"(Leviăc 10:8-11).*
Celui care îndeplineşte funcţii mari, băutura îi influenţează negativ clarviziunea, îl face ceţos în conduita sa. Alcoolicul îşi pierde discemămîntul între noţiunile de bine şi rău. îndemnul din Vechiul Testament: *"Daţi băuturi tari celui ce piere şi vin celui cu sufletul amăra" (Proverbe 31:6)* se referă la acea categorie de oameni care nu acceptă consolarea Cuvîntului lui Dumnezeu şi se împotrivesc în a se supune voinţei Lui. Dar în Noul Testament, Isus Hristos, care este însuşi Adevărul, vorbeşte despre Sine: *"Căci Eu vă fac slobozi".* în fine, omul are dezlegarea ca în strîmtorare să strige pentru a fi salvat. *"Să nu faci mărturisire mincinoasă",* dar alcoolicul calcă permanent acest deziderat divin la care este chemat.
Pentru viaţa nedemnă pe care o condamnă oricine (părinţii, soţia, copiii, şeful, colegii de muncă), toată lumea este de vină numai el, singur, este victima. Izvorăsc din el acuzări, ca din Iona, profetul răzvrătitor. Dar Dumnezeu a zis lui Iona: *"Bine faci tu de te mînii din pricina curcu-
betehli?" (Iona 4:9).*
20
Dumnezeu ne face atenţi: *"Vai de cei tari cînd este vorba dă băut vin şi viteji cînd este vorba de amestecat băuturi tari, care scot cu faţa curată pe cel vinovat, pentru mită, şi iau drepturile celor nevinovaţi" (Isaia 5:22-23).*
10. *Nu pofti la ce este al aproapelui tău.* Alcoolicul are sentimente de profundă invidie faţă de cei care propăşesc şi el din cauza beţiei nu poate înfăptui nimic. *"Cine iubeşte petrecerile va duce lipsă, şi cine iubeşte vinul şi untdelemnul dresurilor nu se îmbogăţeşte" (Proverbe 21.17).*
"Nu fi printre cei ce beau vin nici printre cei ce se îmbuibă cu carne. Căci beţivul şi cel ce se dedă la îmbuibare, sărăcesc şi aţipirea te face să porţi zdrenţe" (Proverbe 23:20-21).
La o astfel de recunoaştere se poate ajunge în sala de oglinzi, indiferent de origine, cultură, stare socială. Victime ale alcoolului găsim în toate păturile sociale.
Profetul Amos spunea: *"Ei se culcă pe paturi de fildeş şi stau întinşi alene pe aşternuturile lor; mănîncă miei din turmă şi viţei puşi la îngrăşat. Aiurează în sunetul alăutei, se cred iscusiţi ca David în instrumentele de muzică. Beau vin cu pahare largi, se ung cu cel mai bun untdelemn şi nu se întristează de prăpădul lui losif (Amos 6:4-6).*

Cuvîntul lui Dumnezeu avertizează în mod expres e cei ispitiţi de băutură: *"Vai de cei ce dis-de-dimineaţă aleargă după băuturi ameţitoare şi şed pînă tîrziu noaptea şi se înfierbîntă de vin ! Arfa şi alăuta, timpanul, flautul şi vinul le înveselesc ospeţele, dar nu iau seama la lucrarea Domnului şi nu văd lucrul mîinilor Lui.*
De aceea poporul Meu va fi dus pe neaşteptate în robie; boierimea lui va muri de foame, şi gloata lui se va usca de sete.
21
De aceea îşi şi deschide locuinţa morţilor gura şi îşi lărgeşte peste măsură gUlejul, ca să se pogoare în ea măreţia şi bogăţia Swnului, cu toată mulţimea lui gălăgioasă şi veselă. ...
Şi astfel cei mici vor fi doborîfi, cei mari vor fi smeriţi şi privirile trufaşe vor fi plecate" *(Isaia* 5.*1-15).*

V. SCARA SPRE INFERN

Specialiştii antialcoolici au determinat în 18 puncte, stadii prin care alcoolicul ajunge în abis.

1. Antivirtutea. Bea mai mult decît este nevoie. Astfel devine mai politicos, mai vorbăreţ, mai iubitor de oaspeţi.
2. Blocaj de memorie. Nu-şi aduce aminte ce-a făcut, ce a spus ieri.
3. Rezerve. îl obsedează frica că nu poate bea suficient şi-şi face rezerve de băutură, pentru a bea oricînd.
4. Starea de a doua zi. Aceasta este caracterizată prin indispoziţie, letargie, scăderea capacităţii de lucru. Dacă bea, starea aceasta încetează. Dar alcoolul consumat nu te face apt de muncă.
5. Lipsa de cumpătare. Nu ştie cît să bea fără să se îmbete.
6. A căuta motiv pentru a bea. Alcoolicul îşi găseşte întotdeauna motiv pentru a bea. Succese, eşecuri, veselie, tristeţe sînt tot atîtea motive de a bea numai de dragul beţiei, dar îi este ruşine să recunoască cu de la sine putere.
7. Cu ţuica la gură dis-de-dimineaţă. Nici nu e capabil să înceapă ziua fără băutură, deşi este îngrijorat de starea la care a ajuns.

8. Schimbare de conduită. încearcă evadarea din robia alcoolului părăsindu-şi prietenii, anturajul, de asemenea, şi birtul obişnuit.
9. A bea pe ascuns. îi urăşte pe toţi: lumea, familia, prietenii, tovarăşii de circiumă. Bea singur, pentru sine. Nu-i mai trebuie nimic, decît băutura.
10. Organizare. Părăseşte familia, prietenii. Nu mai corespunde la locul de muncă. Este concediat definitiv.
11. Căutarea vindecării. Acum, deja, recunoaşte că nu ştie cum să scape de alcool, se supune la cura de dezintoxicare, încearcă toate metodele, dar fără efect. Devine recidivist.
12. Ebrietatea continuă. Are numai un singur gînd: băutură şi iar băutură. Rar ca o zi să fie lucid fără alcool. Hoinăreşte, nu-şi găseşte liniştea, locul. Are totdeauna dorul de a se deplasa, de a merge, dar nu ştie nici măcar unde.
13. Tremurare, tresăltare. Dacă bea, aceste fenomene dispar. Acum este obsedat de gîndul că, dacă nu bea, începe iarăşi să tremure.
14. Nedespărţit de alcool. Băutura este totdeauna prezentă, în birt sau acasă, în călătorii, de asemenea, în valiză, în buzunar. Nu-şi imaginează să trăiască fără alcool.

15. Vulnerabilitatea eului. Alcoolicul se simte jignit de oricine, de orice. îşi imaginează că toată lumea este contra lui şi-i vrea răul.
16. Sentiment de frică neîntemeiat. Are sentimente de persecuţie. Nu suportă liniştea, întunericul şi singurătatea.

24
17. Dezinteresare, apatie. Acum, dacă este întrebat de ce nu bea, nu se scuză şi nu acuză pe nimeni.
18. Pierderea discernămîntului. în această situaţie, deja nu mai este nici un obstacol, nimic moral, umanitar. Este capabil de orice pentru a obţine băutura. Sparge, violează, săvîrşeşte crime, fură şi scara infracţiunilor creşte mereu. Şi toate acestea numai pentru băutură. Care este sfîrşitul alcoolicului? Sinuciderea, clinica de neuropsihiatrie, puşcăria.

I

25
VI. DUMNEZEU VREA SĂ TE OPREASCĂ
Acum răspunde la o întrebare: "Vrei să fii vindecat?" în timp ce meditezi la această întrebare, ajung la tine şoapte de dezamăgire. Oamenii de ştiinţă, specialiştii de la dezalcoolizare, psihiatrii arată că alcoolul are efecte ireversibile.
Ce spune medicina despre alcool şi acţiunea nocivă a acestuia asupra organismului uman? Alcoolul distruge salivaţia, esofagul, ficatul, stomacul, inima, căile sanguine, rinichii, întregul sistem nervos. Produce dezechilibru şi tulburări vizuale. Scade rezistenţa la diferite boli, face posibilă apariţia de boli infecţioase, respiratorii, cancer, boli ereditare. S-a descoperit în anul 1957 că femeile alcoolice au dat naştere la copii infirmi.
Trăsătura cea mai caracteristică este infirmitatea mintală şi fizică. Şi o consecinţă şi mai gravă este mortalitatea ridicată atît la nou născuţi cît şi la mame. S-a constatat că 40% dintre nou născuţii din părinţi alcoolici sînt idioţi. Din acest punct de vedere ambii părinţi contribuie la starea copilului.
Fenomene spirituale. La alcoolici intervin anumite fenomene caracteristice: voinţă scăzută la muncă, dezin-
26
teres faţă de orice problemă de serviciu sau de familie, dezgust faţă de ei înşişi. Ştiinţa medicală şi psihiatria scot la iveală aceste efecte ascunse ale alcoolismului.
Sociologia face investigaţii pentru descoperirea de antecedente şi repercusiuni, de extinderea alcoolismului, de periculozitatea acestui flagel.
Ei caută metode de educare, de aplicare pentru prevenirea şi eradicarea alcoolismului.
Codul penal. întocmeşte statistici pentru încălcarea legilor de către alcoolici. Rezultatul este că 60 - 80% dintre alcoolici sînt certaţi cu legea în diferite forme de flagrant delict. în caz de forţă majoră, dispune internarea forţată a alcoolicului.
Familia, la rîndul el, face eforturi. Deplînge pe cel alcoolic sau aduce la cunoştinţa lumii, prin vaiete, necazul ei. Din cauza băuturii s-au distrus multe căminuri.
Locul de muncă. Alcoolicul nu este punctual, la serviciu nu i se pot încredinţa lucrări de răspundere, scade productivitatea muncii. Majoritatea accidentelor de muncă se petrec în stare de ebrietate.
Ce crezi despre tine? Poate zici: "Nu sînt atît de cuprins de beţie, nu am încă semne de prăpăd final, sînt capabil de a face pauze considerabile."
Probabil ai o oglindă falsă. Faţă de cei cu alte pasiuni dăunătoare, mai afectaţi decît eşti tu, îţi spui: "faţă de aceştia eu sînt un îngeraş". Nu te gîndeşti că idealul uman nu este acela care a căzut pe treapta cea mai de jos a societăţii, că pentru oprirea alunecării pe panta decăderii nu sînt semnalizatoare, ci Satana a avut grijă ca acestea să fie transformate în

lucruri ademenitoare, îmbrăcate în diferite forme, numai cu scopul de a înrobi şi mai grozav.
27
Epilogul dramatic se încheie cu ruinarea totală, morală, spirituală, materială. Diavolul - înşelătorul - nu te iartă. După primul pahar de veselie te-a făcut să ajungi la finalul credinţei în tine, în Dumnezeu şi în oameni. într-un cotidian de mare tiraj, citim: "Numărul alcoolicilor este mereu în creştere, a ajuns deja la nivelul cînd poate fi considerat boală a societăţii". Cîndva T. B. C. -ui a atins asemenea cote. în zadar medicina are un număr de metode de recuperare dintre cele mai adecvate, perfectate, medicamente şi tratamente. în 1970 s-au cheltuit circa 40 miliarde de lei pentru alcoolici. Suma aceasta depăşeşte cu mult suma alocată pentru cultură. Ar fi greu de spus cum am devenit eroi ai alcoolului.
Prima dată am rezistat, am întrerupt cînd am vrut. Apoi, deodată, s-a rupt ceva în noi ca şi cum s-ar fi rupt frîna şi fără frînă am început să bem. Tîrziu ne-am dat seama că ceva nu este în regulă şi am început să căutăm un motiv sau mai multe. "Viaţa este urîtă, eu sînt un ţap ispăşitor pentru familie, colegii de muncă". Motive pentru beţie au fost, sînt şi vor fi. Oare, care este scopul beţiei mele? Răzbunarea? Nu cred, viaţa este insuportabilă. Şi pentru a suporta greutăţile vieţii, trebuie să beau. Oare pînă cînd o să rezist la acest vîrtej cumplit? Pînă unde mai poate să coboare această cătuşă a beţiei? Este o staţie finală undeva? Este şansă de scăpare? O să fiu încă în viaţă întreg? E aici sfirşitul lumii?
Dar printre toate acestea se aude tot mai clar îndemnul şi întrebarea Cuiva: "Vrei să te vindeci?"
Alcoolicul este un rob al băuturii; este prizonierul ei. Prizonierul are nevoie de izbăvitor. Acest Izbăvitor nu este altcineva decît Domnul nostru Isus Hristos. Un fost
28
beţiv istoriseşte: "în urmă cu cîţiva ani, am fost şi eu mare beţiv. Am dat pentru băutură, cinstea, dragostea de muncă, familia, sănătatea, salariul - cu un cuvînt: totul. Cînd am fost jefuit din pricina băuturii, am vrut să mă las de ea şi singur nu am reuşit. Ajunsesem la concluzia că e mai bine să mori decît să trăieşti. Am trăit şi am băut în continuare. Am început cura de dezalcoolizare. Cu fiecare şedinţă, mă însănătoşeam. Familia a respirat uşurată, la serviciu mi-am recîştigat cinstea. Numai că boala are slăbiciunile ei, pentru a te trage înapoi. Am început din nou să beau. Apoi am înţeles că eu sînt un rob, un prizonier al băuturii şi că nimeni nu mă poate dezrobi decît Isus Hristos. Am început să-L caut pe El sau El m-a căutat pe mine? Şi deodată credinţa în El m-a făcut slobod. Am avut o mare bucurie, o trăire deosebită cînd am înţeles şi am simţit că El, într-adevăr, m-a izbăvit, m-a dezrobit şi m-a scăpat de viciul beţiei. Am început să vizitez adunarea credincioşilor. Am încheiat legături bune, adevărate, am devenit om întreg cu toate drepturile specifice copilului lui Dumnezeu. Asta s-a întîmplat acum şapte ani. Mă simt foarte bine. Nu aş schimba starea prezentă cu nimic din lume. Sînt sigur că şi tu vrei să te vindeci şi să devii un om de valoare. Izbăvitorul cu mîinile străpunse pentru tine, pentru mine, îţi stă la dispoziţie".

29
VII. PSALM ÎN DOUĂ VARIANTE
/. Psalmul alcoolicului
1. Regele - alcoolul — este păstorul meu şi totdeauna duc lipsă de toate.
2. Mă culcă în fundul şanţurilor şi mă conduce la ape tulburi.
3. Sufletul mi-1 distruge, mă conduce pe cărări false şi locuri necurate.
4. Chiar dacă aş trece prin valea strîmtorării, mereu tremur şi mă mistuiesc, înţepăturile şi muşcăturile tale mă chinuiesc.
5. îmi goleşti masa dinaintea familiei mele, îmi aşterni peste capul meu posomoreală, paharul îmi este plin cu venin.
6. Cu siguranţă voi fi pradă nimicirii şi mizeriei în toate zilele vieţii mele şi voi locui în lăcaşurile întunericului dacă nu mă voi pocăi.
//. Psalmul lui David
1. Domnul este Păstorul meu, nu voi duce lipsă de nimic.
30

2. El mă paşte în păşuni verzi şi mă duce la ape de odihnă.
3. îmi înviorează sufletul şi mă povăşuieşte pe cărări drepte din pricina Numelui Său.
4. Chiar dacă ar fi să umblu prin valea umbrei morţii nu mă tem de nici un rău, căci Tu eşti cu mine. Toiagul şi nuiaua Ta mă mîngîie.
5. Da, fericirea şi îndurarea mă vor însoţi în toate zilele vieţii mele şi voi locui în Casa Domnului pînă la sflrşitul zilelor mele.
6. Tu îmi întinzi masa în faţa potrivnicilor mei, îmi ungi capul cu untdelemn şi paharul meu este plin de dă peste el.
Psalmul 23

31

VIII. SOSEŞTE UN PRIETEN BUN

La o staţiune de odihnă am stat la masă, cu un medic elveţian, în vîrstă de 60 de ani. După ce am făcut cunoştinţă , am auzit de la el un fragment zguduitor de viaţă. Mi-am început cariera în oraşul Mainfelde, unde în scurt timp am fost îndrăgit de toţi locuitorii oraşului. Locuitorii oraşului fiind producători de vin, pe neobservate am devenit beţiv. Beţia s-a agravat cu trecerea anilor. Abia am reuşit să-mi exercit profesia. Familia mea suferea cumplit. Am avut divergenţe cu autorităţile. M-am hotărît să nu mai beau niciodată, dar nu am reuşit. Aşa am petrecut 20 de ani din ce în ce mai adînc spre ruinare totală. în anul 1948, în urma unei căderi, băiatul s-a lovit la frunte şi la cap, şi a început să aibă şi dureri la ochi. Nu l-am luat în seamă. A venit sfîrşitul de săptămînă, m-am dus la băutură şi nici nu mi-am adus aminte de copilul bolnav.
Luni dimineaţă copilul nu a putut merge la şcoală, îl durea capul îngrozitor. Ochiul accidentat a ieşit mult din orbită şi s-a produs o inflamaţie. Avea dureri îngrozitoare. Pericolul era iminent. Zi şi noapte se făceau injecţii. L-am vizitat zilnic. Am auzit din interiorul meu: <<Tu eşti de vină>>. Era culcat nemişcat, cu compresă cu

32

gheaţă pe cap. Remuşcarea îmi era tot mai accentuată. Mi-am dat seama că numai neglijenţa mea 1-a dus în starea în care se află. Dacă începea din timp tratamentul, îi era mai uşor. în acele zile, nu am băut deloc. Cu ocazia unei vizite la spital, soţia a dus copilului această veste îmbucurătoare, iar copilul a spus: <<Rabd cu bucurie durerile, dacă tăticul nu mai bea. Atunci ştiu că nu degeaba am suferit>>.
După o operaţie complicată băiatul s-a făcut mai bine şi a venit acasă. Apoi, eu am început din nou să beau. Copilul stătea lîngă mine la masă. Ori de cîte ori veneam beat acasă, se uita la mine dojenitor, întristat. <<Degeaba am suferit?>> spuneau privirile lui. Aceste priviri m-au doborît, am început să mă dezgust.<<Omule, trezeşte-te! Cu viciul tău ai făcut din copil un muribund. Pînă cînd vei mai fi robul băuturii?»>
Dar această remuşcare nu a folosit la nimic. Am băut mai departe. M-am îngrozit şi m-am întristat de starea mea cînd am văzut că orice sforţare, orice zvîrcolire este fără rezultat. Un glas lăuntric mi-a şoptit: <<Mai bine un sfîrşit eroic decît un laş în viaţă. Ai pistol, încheie scena>>. M-am hotărît să mă sinucid. Dar o mînă invizibilă m-a condus pe alte cărări. Atunci s-au împlinit rugăciunile scumpei mele mame. Toată familia m-a desconsiderat. Numai mama mea a rămas statornică în promisiunile lui Dumnezeu. în loc de revolver, am apucat Sfînta Scriptură de pe raft, pe care de 20 de ani n-o mai deschisesem şi pe care tot mama mea mi-o dăruise. Am deschis-o şi am citit: *<<Eu îţi şterg fărădelegile ca un nor şi păcatele ca o ceaţă;*
întoarce-te la Mine, căci Eu te-am răscumpărat» (Isaia 44:
22).

33

Am citit de mai multe ori. Am fost ca şi electrocutat. La mine se referă aceste cuvinte? Domnul vrea să şteargă păcatele mele? în cabinetul meu am îngenuncheat şi din adîncul inimii am cerut lui Dumnezeu izbăvirea din cătuşele beţiei. Dumnezeu mi-a răspuns pe loc, fără ezitare. A fost o experienţă minunată. Pacea, liniştea m-au cuprins dintr-o dată. Din acest moment a dispărut ispita băuturii. A fost un dar atît de minunat, pentru care zilnic îl

slăvesc pe Dumnezeu.
Cuvîntul lui Dumnezeu este Adevăr. Domnul Isus spune: < *<Am venit să caut şi să salvez pe cei pierduţi >>.* Şi omul a mai adăugat: mi-e dor să spun fiecărui om cît de minunată este izbăvirea Mîntuitorului".
Apoi au urmat cîteva clipe de linişte în care am simţit prezenţa Celui despre care am vorbit mai înainte.

34

IX. PUTEREA MÎNTUITORULUI

într-adevăr a sosit un Prieten bun, în această lume, cînd Domnul Isus Hristos S-a născut în Nazaret. în El este întruchipat planul de mîntuire al lui Dumnezeu. Nu I-a fost scîrbă de păcătoşi, din contră, a fost Prietenul lor. Fariseii L-au învinuit că Se împrieteneşte cu păcătoşii, că intră la ei şi stă la masă cu ei.
Dar Domnul Isus a răspuns ca nimeni înaintea Lui: "... *Nu cei sănătoşi au trebuinţă de doctor, ci cei bolnavi. Eu am venit să chem la pocăinţă nu pe cei neprihăniţi, ci, pe cei păcătoşi"* (Marcu 2:17).
Pocăinţa este o condiţie "sine-qva-non" (fără de care nu se poate) pentru salvare, pentru toate categoriile de oameni, nu numai pentru alcoolici, pentru că păcat nu este numai beţia, ci tot ce îl desparte pe om de Dumnezeu. Despărţirea de Dumnezeu prin beţie este un element de exprimare, dar sînt alte nenumărate vicii şi mai grave. Cînd o femeie a fost adusă înaintea Domnul Isus, fiind învinuită de adulter, conform Legii, ea trebuia omorîtă cu pietre. Domnul Isus a spus: *"Cine dintre voi este fără păcat să arunce cel dinţii cu piatra în ea" (loan 8:7).*

35

Atunci cei care o aduseseră, amintindu-şi de păcatele lor proprii au plecat ruşinaţi unul cîte unul.
Apoi, Domnul Isus i-a zis femeii: " *Femeie, unde sînt pîrîşii tăi? Nimeni nu te-a osîndit? «Nimeni, Doamne», I-a răspuns ea. Şi Isus i-a zis: Nici Eu nu te osîndesc. Du-te şi să nu maipăcătuieşti" (ioan 8: lo-ii).*
în apropierea Mîntuitorului, vieţile pierdute se reînnoiesc, începe o viaţă nouă. Un vameş, numit Zacheu, era urît de tot Ierihonul pentru lăcomia şi averile sale obţinute prin înşelăciune şi afaceri necinstite. Cînd Isus a trecut prin oraş, Zacheu s-a urcat într-un dud, pentru a-L vedea pe Mîntuitorul. La cuvintele Lui, a coborît din copac şi L-a invitat pe Domnul Isus la el în casă. Nu cunoaştem dialogul dintre ei, ci numai rezultatul. Vameşul a declarat: *"Iată, Doamne, jumătate din avuţia mea o dau săracilor, şi, dacă am năpăstuit pe cineva cu ceva, îi dau înapoi împătrit" (Luca 19:1-10).*
Ceea ce a adus Domnul Isus este: reînnoire şi dezlegare de păcat. Niciodată nu Şi-a întors faţa cu dezgust de la păcătoşi, ci i-a reînnoit în interior, fundamenatal prin harul Său nemărginit.
Exemplul cel mai interesant este al Păstorului cel bun care avea o sută de oi, dintre care una s-a rătăcit. Caută cu insistenţă pînă o găseşte, o ia pe umeri şi o aduce acasă. Cheamă prietenii şi se bucură nemăsurat că a găsit oaia rătăcită şi a adus-o acasă *(Luca 15:1-7).*
Un alt exemplu este al fiului risipitor. Acestui fiu nu i-a mai convenit rînduiala casei părinteşti şi îşi cere partea sa de moştenire. I se dă ce a cerut, pleacă de acasă, se desfată în desfrîu, are bani berechet, face ce vrea, nu este supus nimănui. împrăştie banii pînă îi termină. O secetă
cumplită pustieşte ţara în care se alfa. în zadar caută de lucru. Se află în mizerie. în cele din urmă intră porcar. Nici din hrana porcilor nu poate lua, pentru că nu i-o dă nimeni, ca să-şi potolească foamea. Gol, flămînd, slăbit îşi aduce aminte de casa părintească. *"Cîfi argaţi ai tatălui meu au belşug de pîine, iar eu mor de foame, aici! Mă voi scula, mă voi duce la tatăl meu şi-i voi zice: «Tată am păcătuit împotriva cerului şi împotriva ta, şi nu mai sînt vrednic să mă chem fiul tău, fă-mă ca pe unul din argaţii tăi».*
Şi s-a sculat şi a plecat la tatăl său. Cînd era încă departe tatăl său, l-a văzut şi i s-a făcut milă de el, a alergat de a căzut pe grumazul lui şi l-a sărutat mult. Fiul a zis: «Tată, am păcătuit împotriva cerului şi împotriva ta, nu mai sînt vrednic să mă chem fiul tău». Dar tatăl a zis robilor săi: «Aduceţi repede haina cea mai bună şi îmbrăcaţi-l cu ea, punefi-i un

inel în deget şi încălţăminte în picioare. Aduceţi viţelul cel îngrăşat şi tăiaţi-l. Să mîncăm şi să ne veselim, căci acest fiu al meu era mort şi a înviat; era pierdut şi a fost găsit». Şi au început să se veselească" (Luca 15:17-24).

Pe toţi ne aşteaptă căldura, bogăţia casei părinteşti şi pe deasupra dragostea Tatălui, care a dat pe Singurul Său Fiu pentru noi. Fiul risipitor întors, a văzut din alt unghi rînduiala casei părinteşti, deşi nu se schimbase nimic; doar inima lui. Tatăl ştia cum se va sfîrşi "excusia" lui. Era sigur că va şti să preţuiască vatra strămoşească, atunci cînd se va întoarce acasă. Fiul risipitor este prototipul omului de toate zilele şi de pretutindeni, este omul care zice: *"Dumnezeule, dă-mi moştenirea, lasă-mă singur, nu am nevoie de Tine, numai de bunurile Tale, de bogăţia casei Tale".*

37

Şi omul fuge dinaintea lui Dumnezeu şi mai devreme sau mai tîrziu ajunge la prăpastie. Autorecunoaşterea fiului risipitor, aceasta este pocăinţa, întoarcerea la 180 grade, în care omul regretă tot ce a făcut şi aleargă spre Dumnezeu Tatăl, care aleargă spre fiu. Nu numai în tihna cerului ne aşteaptă, ci El coboară pînă în abisurile cele mai sumbre ale vieţii omeneti, să ne comunice iertarea plinătăţii divine, nemărginite. Braţele Tatălui, pe umerii fiului risipitor, sînt mîinile Domnului Isus Hristos pironite pe cruce. De pe crucea Golgotei, Dumnezeu strigă spre tine prin Domnul Isus Hristos: *"Hai acasă, totul este* ***gata, te-am iertat, te-am izbăvit, tu eşti copilul Meu drag, ca şi cum nu s-ar fi înâmplat nimic".***

38

X. ISUS ŞI VINUL CEL NOU

La începutul misiunii Sale, Domnul Hristos a făcut o minune mare prin transformarea apei în vin. în Evanghelia **după Ioan citim:** ***"A treia zi s-a făcut o nuntă în Cana din Galileui. Mama lui Isus era acolo. Şi kt nuntă a fost chemat şi Isus cu ucenicii Lui. Cînd s-a isprăvit vinul, mama lui Isus I-a zis: <<Nu mai au vin». Isus i-a răspuns: «Femeie, ce am a face Eu cu tine? Nu Mi-a venit încă ceasul». Mama Lui a zis slugilor: «Să faceţi orice vă va zice». Şi erau acolo şase vase de piatră, puse după obiceiul de curăţire al iudeilor şi în fiecare vas încăpeau cîte două sau trei vedre. Isus Ie-a zis: «Umpleţi vasele acestea cu apă». Şi le-au umplut pînă sus. < < Scoateţi acum, le-a zis El, şi aduceţi nunului» Şi i-au adus. Nunul, după ce a gustat apa făcută vin, -el nu ştia de unde vine vinul acesta; slugile însă, care scoseseră apa, ştiau- a chemat pe mire şi i-a zis: «Orice om pune la masă mai întîi vinul cel bun, şi, după ce oamenii au băut bute, atunci pune pe cel mai puţin bun, dar tu ai ţinut vinul cel bun pînă acum». Acest început al semnelor Lui l-a făcut Isus în Cana din Galileia. El Şi-a arătat slava Sa şi ucenicii Lui au crezut în EF (Ioan 2: l-ll).***

39

Care este mesajul din textul istorisit mai sus? Să-L primim în viaţa noastră pe Domnul Isus aşa cum familia din Cana şi-a deschis uşile casei. Aşa cum nu a refuzat să vină atunci la nuntă, aşa şi astăzi vine cu plăcere în mijlocul acelora care-L cheamă şi-L primesc. După ce a fost chemat, trei lucruri se impun a fi subliniate:

1. Este de folos primirea Domnul Isus pentru că, fără El apar lipsuri pe care nu le putem rezolva singuri. Veselia nunţii a fost deranjată de terminarea vinului, ceea ce era o mare ruşine pentru cei ai casei. Este un simbol profund, ca de la începutul căsătoriei să apară lipsuri fundamentale. într-adevăr apar divergenţe serioase, deja de la începutul căsătoriei. Accentul aici nu este chiar pe vin, ci mai degrabă pe lipsuri. în zilele noastre chiar nu este criză de vin. Dar lipsesc dragostea, bucuria, pacea, veselia, încrederea, rezerva de puteri pentru a purta greutăţile vieţii. Acestea se termină foarte rapid şi lipsa lor este greu de ascuns înaintea noastră şi înaintea altora. Dacă Domnul Isus nu este temelia convieţuirii noastre, nimic nu ne scapă de faliment.

2. Ajutorul Domnului Isus este fundamental. Minunea aceasta are un rol semnificativ. Cel care ne schimbă fundamental este Domnul Isus. Numai El singur poate să te scoată din impas, din situaţii radicale. Numai El singur poate face schimbări, în aşa fel ca cel nevaloros să devină valoros şi cel rău să devină bun, cel păcătos să devină copilul lui Dumnezeu. El a venit să-1 schimbe pe om şi să-i dăruiască plinătatea bogăţiei Sale. Dacă ne deschidem viaţa înaintea Lui, El va fi primul musafir, prima persoană care va veni şi care la

momentul potrivit acţionează pentru binele nostru.
40
3. Ce e mai bun - la sfîrşit. Nunul cînd a gustat vinul a reproşat mirelui că a ţinut vinul bun pentru sfîrşitul nunţii. Masa Domnului Isus este altfel decît a lumii.
Masa lumii începe cu vin bun şi sfîrşeşte cu vin rău. Prima dată îţi dă vinul tinereţii şi apoi poşirca bătrîneţii. Prima dată - elixirul păcatului şi apoi groaza şi chinul iadului. întîi te ademeneşte şi apoi te lasă singur în necaz. La începuteste lux, lumină, distracţii, chefuri, apoi cimitirul.
Ospăţul lui Isus este contrar acestui fel de trăiri omeneşti. întîi este suferinţa, urmată de slavă. La început este crucea de pe Golgota, pe urmă mîntuirea. Prima este căinţa, după care harul şi înfierea cerească. Ce este mai bun este rezervat la sfîrşit. Dacă L-am primit pe El în viaţă, acesta este bunul cel mai de preţ. Numai după ce am gustat vinul cel nou, nefermentat, ne-am dat seama ce drojdie de vin am băut pînă acum. Istoria nunţii din Cana Galileii nu îndeamnă la beţie ci descoperă un adevăr esenţial şi anume: învăţătura cea mai bună, profundă este cea spirituală, care este o fereastră prin care putem vedea viaţa de dincolo. *"Bucuraţi-vă totdeauna în Domnul! Iarăşi*
Zic: Bucuraţi-vă!" (Filipeni 4: 4).
41
XI. ACESTA ESTE SÎNGELE MEU
Pentru poporul Israel, cel mai mare eveniment a fost acela în care Dumnezeu cu mînă puternică 1-a scăpat din robia lui Faraon. Au trecut Marea Roşie ca pe uscat, în timp ce egiptenii care erau în urma lor au pierit de valurile aceleiaşi ape. Li s-a deschis o cale spre a începe o viaţă nouă. Ca semn din partea lui Dumnezeu şi ca o scăpare pentru fiii lui Israel, trebuia ca uşa casei să fie stropită cu sîngele unui miel. Sîngele a fost un semn de ocrotire. în viaţa poporului Israel acel eveniment a fost o sărbătoare, eveniment care şi astăzi este sărbătorit în acelaşi mod. Cînd Isus Şi-a început misiunea pe malul Iordanului, Ioan Botezătorul, premergătorul Domnului Isus a arătat spre El şi a spus: *"Iată Mielul lui Dumnezeu* ***care ridică păcatul lumii" (Ioan u 29).***
S-a făcut cunoscut că jertfa de pînă atunci a fost un simbol pentru jertfa Domnului nostru Isus Hristos.
Arderea animalelor din Vechiul Testament a fost premergătoare jertfei lui Isus Hristos, Cel care Şi-a consacrat viaţa Lui, pentru izbăvirea noastră din mîinile Satanei. Numele Lui înseamnă: Mîntuitor, Izbăvitor, înlocuitor, într-adevăr omul devine liber, independent, demn de nu-
42
mele şi chipul de om, cînd este descătuşat de păcate prin Domnul Isus Hristos.
La izbăvirea aceasta perfectă Se referea Domnul Isus, la Cina cea de taină, împreună cu ucenicii, cînd au mîncat mielul orînduit de Paşti, ca un semn tradiţional şi sfint din **neam în neam.** ***"Pe cînd mîncau ei, Isus a luat o pîine şi, după ce a binecuvîntat-o, afrînt-o si a dat-o ucenicilor zicînd: «Luaţi, mîncafi, acesta este trupul Meu». Apoi a luat un pahar şi, după ce a mulţumit lui Dumnezeu, li l-a dat zicînd: «Beţi toţi din el; căci acesta este sîngele Meu, sîngele legămîntului celui nou, care se varsă pentru mulţi, spre iertarea păcatelor. Vă spun că de acum încolo nu voi mai bea din acest rod al viţei, pînă în ziua cînd îl voi bea cu voi, nou în împărăţia Tatălui Meu»" (Matei 26:26-29).***
Domnul Isus S-a dat pe Sine pentru noi, ca un dar sfint pe cruce. în mintea noastră sînt atîtea gînduri păcătoase, deşarte şi fruntea Lui a fost împodobită cu coroana de spini.
Mîinile noastre au nenumărate mişcări nesăbuite, dureroase, cînd le întindem după pahar, cînd lovim, cînd atîrnă alene, cînd fură, iar mîinile Lui au fost străpunse pentru noi.
Picioarele noastre fac atîţia paşi păcătoşi, dar picioarele Lui au umblat numai spre binele nostru şi purtau numai vestea cea bună a Evangheliei, şi au fost pironite pe cruce.
Inima noastră este plină de ură şi ispită, porniri, sentimente potrivnice, iar inima Lui blîndă şi smerită a fost străpunsă de suliţa legionarului roman.
Aşa S-a transformat trupul Domnului Isus, aşa S-a frînt pe cruce, devenind pîinea vieţii veşnice, iar sîngele

43
vărsat este chezăşia iertării păcatelor noastre. Domnul Isus a vestit iertarea păcatelor prin viu grai şi a sigilat-o cu propriul Său sînge. Toată nelegiuirea vieţii noastre, adunată prin consumarea de băuturi şi alte păcate este spălată de sîngele lui Isus. Sîngele Lui ne curăţeşte de orice păcat.
Ce **schimb** de **pahar binecuvîntat**!
Cînd cineva devine liber de paharul satanic al beţiei, atunci ridică paharul slavei, al Domnului nostru Isus Hris-tos *"Cum voi răsplăti Domnului toate binefacerile Lui faţă de mine? Voi înălţa paharul izbăvirilor şi voi chema Numele Domnului* ..." *(Psalmul 116:12-13).*
Apoi, trebuie să decizi! *"Nu puteţi bea paharul Domnului şi paharul dracilor, nu puteţi lua parte la masa Domnului şi la masa dracilor" (l Corinteni 10:21).*
Isus păşeşte lîngă tine, împreună cu tine şi te ajută să arunci definitiv paharul Satanei şi în casa Lui să ridici paharul cu sîngele vărsat pentru tine spre slava Lui. *"Vinul cel nou o să-l beau cu voi în împărăţia Tatălui Meu".* Aşa a spus Isus în seara Cinei cea de taină. Paharul cinei nu este numai un simbol retroactiv, ci ne arată dinainte că, împreună cu Mirele, vom sta la masă veşnic în împărăţia lui Dumenzeu şi El va şterge lacrimile din ochii noştri.
44
XII. MĂRTURISIREA
Numai cu căinţă profundă şi sinceră poţi să participi la comuniune, adică la Cina cea de taină. Adam şi Eva s-au ascuns între copacii Edenului după ce au păcătuit. Fiecare păcat poartă în sine şi tendinţa de a se ascunde după care caută scuze, circumstanţe atenuante, căutarea ţapului ispăşitor sau uitarea. Pentru că purtarea păcatului este un chin mare, insuportabil pentru om. Orice păcat nemărturisit poartă pe lîngă răspunderea în sine, agravarea şi înmulţirea. Păcatul mărturisit face slobod pe cel care 1-a făptuit.
"Ferice de cel cu fărădelegea iertată şi de cel cu păcatul acoperit. Ferice de omul căruia nu-i ţine în seamă Domnul nelegiuirea şi în duhul căuia nu este viclenie ! Cîtă vreme am tăcut mi se topeau oasele de gemetele mele necurmate. Căci zi şi noapte mina Ta apăsa asupra mea; mi se usca vlaga cum se usucă pămîntul de seceta verii. Atunci Ţi-am mărturisit păcatul meu şi nu mi-am ascuns fărădelegea. Am zis: «îmi voi mărturisi Domnului fărădelegile». Şi Tu ai iertat vina păcatului meu". (Psalmul 32:1-5).
în Noul Testament, apostolul Ioan insuflat de Duhul Sfînt ne spune:
45
"Dacă zicem că n-avem păcat, ne înşelăm singuri şi adevărul nu este în noi. Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios şi drept ca să ne ierte păcatele şi să ne curăfească de orice nelegiuire. Dacă zicem că n-am păcătuit, îl facem mincinos şi Cuvîntul Lui nu este în noi" (1 loan l: 8-10).
Mărturisirea începe în adîncul sufletului şi continuă înaintea unuia sau a mai multor fraţi. Este foarte greu de realizat, deoarece nu există om, care recunoaşte cu uşurinţă despre sine că este slab, neputincios, incapabil, că este ceva mai tare decît el. Da, chiar de aceea, se vede necesitatea mărturisirii păcatului. Este foarte important ca omul să nu aibă despre el imagini false. Aceasta se poate realiza numai printr-o comuniune totală, să nu am nici un secret înaintea celuilalt. Dacă nu mărturisim păcatul atunci tot mai sîntem robii lui, încă ne este drag. Dacă mărturisim, respingem. Mărturisirea arată că Dumnezeu este o realitate pentru noi. Păcatul mărturisit şi iertat nu mai are influenţă asupra omului.
46
XIII. VIAŢĂ NOUĂ
Rezultatul iertării de păcate este o viaţă nouă. *"Căci, **dacă este cineva în Hristos, este o făptură nouă. Cele vechi s-au dus; iată că toate lucrurile s-au făcut noi" (2 Corinteni** 5.17).*
Viaţa nouă este lucrarea lui Dumnezeu şi nu a oamenilor. Viaţa nouă este un dar ceresc. Şi acest om nou este în Hristos. Duhul Sfînt te încorporează în Trupul Domnului Hristos, în comuniunea sfinţilor, ceea ce te scapă de îngîmfare şi te face smerit şi recunoscător faţă de lucrarea lui Dumnezeu. Făptura nouă înseamnă *"cele vechi s-au dus",* trecutul s-a încheiat ireversibil. A apărut omul *"cel nou";* alt fel de conduită, alt fel de a umbla, alt fel de maniere, alt scop în viaţă.
Această vieţuire este prezentată de apostolul Pavel **astfel: "*... să vă dezbrăcaţi de omul cel vechi, care se strică după poftele înşelătoare şi să vă înnoiţi în duhul minţii voastre, şi să vă***

îmbrăcaţi în omul cel nou, făcut după chipul lui Dumnezeu, de o nepihănire şi sfinţenie pe care o dă adevărul De aceea, lăsafi-vă de minciună. «Fiecare dintre voi să spună aproapelui său adevărul», pentru că sîntem mădulare unii altora" (Efeseni 4:22-25).

Este evident că trebuie lichidată toată minciuna trecutului. Mai departe apostolul Pavel ne îndeamnă astfel:

47

"Mîniafi-vă şi nu păcătuiţi- Să n-apună soarele peste mînia voastră şi să nu daţi prilej diavolului. Cine fura, să nu mai fure; ci mai degrabă să lucreze cu mîinile lui la ceva bun, ca să dea celui lipsit. Nici un cuvînt stricat să nu vă iasă din gură, ci unul bun pentru zidire, după cum e nevoie, ca să dea har celor ce-l aud. Să nu întristaţi pe Duhul Sfînt al lui Dumnezeu, prin care aţi fost pecetluiţi pentru ziua răscumpărării. Orice amărăciune, orice iuţime, orice mînie, orice strigare, orice clevetire şi orice fel de răutate să piară din mijlocul vostru. Dimpotrivă, fiţi buni unii cu alţii, miloşi şi iertaţi-vă unul pe altul cum v-a iertat şi Dumnezeu pe voi în Hristos" (Efeseni 4:26-32)..

Se naşte o întrebare dureroasă, acolo unde diagnosticul de alcoolism este pus, unde ruinarea fizică şi morală şi-a pus pecetea. Se mai poate face ceva, există vreo speranţă? Alcoolicul poate suferi ruinare fizică ireversibilă, dar primirea Domnului Isus, iertarea păcatelor, siguranţa mîntuirii sînt o speranţă accesibilă la orice stadiu al vieţii. El zice: *"Cel ce vine la Mine, nu va fi lepădat!"* Domnul Isus S-a asemuit pe Sine cu Păstorul cel bun, care pentru un miel pierdut lasă pe cei nouzeci şi nouă şi îl caută pe cel pierdut pînă îl găseşte. *"Ce este cu neputinţă la oameni este cu putinţă la Dumnezeu" (Luca 18:27).* Credincioşii întemeiaţi pe făgăduinţele lui Dumnezeu au privilegiul de a trăi minuni incredibile. Existenţa vieţii noastre este limitată, dar în domeniul spiritual se întîmplă lucruri peste logica noastră.

48

XIV. PRINCIPII FUNDAMENTALE

Viaţa înnoită prin harul lui Dumnezeu este numită şi *naştere din nou.* Despre aceasta putem citi în mai multe locuri din Scriptură. în urma *naşterii din nou,* omului îi este indispensabilă îngrijirea, ea făcîndu-se asemenea cu cea a copiilor nou născuţi. Prima necesitate: hrana. Ea se compune din: lapte, apoi alimente adecvate, în fucţie de stadiul dezvoltării. Noul născut în Dumnezeu se hrăneşte cu Cuvîntul lui Dumnezeu. *"Şi ca nişte prunci născuţi de curînd, să doriţi laptele duhovnicesc şi curat, pentru ca prin el să creşteţi spre mîntuire, dacă aţi gustat în adevăr că bun este DomnuF (1 Petru 2:2-3).*

Creşterea spirituală se face "... *cu oriece cuvînt care iese din gura lui Dumnezeu" (Matei 4:4).*

Efectele Cuvîntului lui Dumnezeu sînt arătate în *Evrei 4:12: "Căci Cuvîntul lui Dumnezeu este viu şi lucrător, mai tăietor decît orice sabie cu două tăişuri; pătrunde pînă acolo că desparte sufletul şi duhul, încheieturile şi măduva, judecă simţirile şi gîndurile inimii".* Pentru ca efectele enumerate în textul de mai sus să se împlinească, trebuie strigat tare, zilnic, ca psalmistul: *"Doamne, către Tine strig, Stînca mea ! Nu rămînea surd la*

49

glasul meu, ca nu cumva, dacă Te vei departajară să-mi răspunzi, să ajung ca cei ce se pogoară în groapă" (Psalmul 28: l).

Pentru noul născut respiraţia este o condiţie "sine qua non". El trăieşte cît respiră. Pe tărîm spiritual, *respiraţia este rugăciunea.* Aceasta înseamnă legătura continuă cu tronul ceresc, în Numele Domnului nostru Isus Hristos. Fără respiraţie nu există viaţă. Existenţa omului nou o dă naşterea din nou. Este lucrarea lui Dumnezeu cu acceptul omului. Omul nou are mereu nevoie de oxigenul ceresc, care se obţine prin rugăciune.

O încredere necondiţionată în Domnul nostru ceresc, iată condiţia de bază, izvorul tuturor binecuvântărilor de Sus. Omul nou are totdeauna motiv de slavă, pentru acea formă de viaţă pe care a primit-o. Zilnic sau continuu îngenuchează şi înalţă mărire către cer. *"Cereţi şi vi se va da"* - aşa spune Domnul Isus. După slăvire, vine şi rugăciunea de cerere. Tatăl nostru ceresc, deşi ştie nevoile noastre, totuşi pentru Domnul Isus, într-al cărui Nume înălţăm rugăciunea, ascultă şi împlineşte, pentru slava Lui şi încurajarea noastră. Noul

născut are nevoie de familie, unde experimentează părtăşia copiilor lui Dumnezeu, ataşamentul de ei. Omul nou, o lume nouă. Biserica, mai pe larg, societatea credincioşilor va fi de acum înainte familia lui în care, pe lîngă drepturi, are şi obligaţii diverse. Dar aceste obligaţii vor fi pe placul lui, nu vor constitui un jug insuportabil, ci ocazia de a dovedi ataşamentul faţă de Dumnezeu, de Domnul Isus, de adunare, de semenii săi. La început va primi responsabilităţi mai mici, dar cu timpul, paralel cu întărirea în har, vor creşte şi responsabilităţile. Aceasta este legea, rînduiala familiei cereşti: bucuraţi-vă cu cei ce se bucură, plîngeţi cu cei ce

plîng, ajutaţi pe cei împovăraţi, aşa veţi împlini legea lui Hristos care nu este altceva decît dragoste, dragoste, dragoste ! Noul născut are voce. Nu este pe placul tuturora. Plînseul său neînţeles agită pe mulţi credincioşi fireşti. Plînseul noului născut este foarte firesc şi este recomandabil pentru toate vîrstele, ca o formă de exprimare a pocăinţei.

Nu-i este ruşine de Evanghelia lui Isus Hristos, pentru că ea este puterea lui Dumnezeu. Dacă nu i-a fost ruşine cînd înjura pe Dumnezeu, de ce să-i fie ruşine acum, cînd stimează, slăveşte, preamăreşte Numele Lui de trei ori sfînt?!

O altă lege a noului născut este dezvoltarea. Dacă este sănătos, dezvoltarea va fi continuă, proporţională, normală. Nici omul nou născut duhovniceşte nu poate rămîne la stadiul în care era la naştere. Trebuie şi creştere continuă în credinţă, în dragoste, în năzuinţa de a cunoaşte pe Dumnezeu. Creşterea spirituală, niciodată nu poate să fie un prilej de îngîmfare.

XV. O CHESTIUNE DE ONOARE

Omul înrobit de alcool are o noţiune cu totul aparte despre cinste. Altora ştie s-o ceară, dar pentru sine nu ştie s-o aplice. înaintea lui şi în faţa celorlalţi oameni, treptat îşi pierde cinstea. Dar dacă ajunge la o viaţă nouă, atunci noţiunea de cinste va avea un alt înţeles pentru el. Omul mîntuit este un om cinstit înaintea lui Dumnezeu şi înaintea oamenilor. *"CU despre dragostea frăţească, n-aveţi nevoie să vă scriem; căci voi singuri aţi fost învăţaţi de Dumnezeu să vă iubiţi unii pe alţii, şi iubiţi în adevăr pe toţi fraţii, care sînt în Macedonia. Dar vă îndemnăm, fraţilor, să sporiţi tot mai mult în ea. Să căutaţi să trăiţi liniştit, să vă vedeţi de treburi şi să lucraţi cu manile voastre cum v-am sfătuit. Şi astfel să vă purtaţi cuviincios cu cei de afară, şi să n-aveţi trebuinţă de nimeni" (i Tesahnkeni 4:9-12).*

Cuvîntul lui Dumnezeu caracterizează cinstea printr-o viaţă liniştită. Puţini reflectă o astfel de viaţă. De cîte ori o înlocuieşte omul, prin durităţi şi gălăgie.

Dar cu aceasta poţi să înfricoşezi pe cineva, nicidecum să-1 convingi despre adevăr. Numai o viaţă liniştită este potrivită pentru a cunoaşte pe Mîntuitorul. Este o chestiune de cinste să ne vedem de treburile noastre, de întreţinerea familiei, de satisfacerea nevoilor ei cu simţ de

răspundere. O preocupare prea mare pentru lucrurile materiale poate fi dăunătoare. *"Pe cînd era pe drum, cu ucenicii Săi, Isus a intrat într-un sat. Şi o femeie, numită Marta, L-a primit în casa ei. Ea avea o soră numită Măria, care s-a aşezat jos la picioarele Domnului şi asculta cuvintele Lui. Marta era împărţită cu multă slujire, a venit repede la El şi I-a zis: «Doamne, nu-Ţi pasă că sora-mea m-a lăsat să slujesc singură? Zi-i dar să mă ajute.'» Drept răspuns, Isus i-a zis: < <Marto, Marto, pentru multe lucruri te îngrijorezi şi te frămînţi tu, dar un singur lucru trebuieşte: Măria şi-a ales partea cea bună care nu i se va lua»" (Luca io-. 38-42).*

Deci un singur lucru trebuieşte! Să ne aşezăm la picioarele Domnului Isus, ca Măria, şi să-L ascultăm!

A face voia lui Dumnezeu în lucrurile mărunte şi a ne supune Lui în toate acestea este menirea noastră. Trebuie să lucrăm cu propriile noastre mîini, căci şi Tatăl nostru ceresc lucrează. Nu este admisă lenevia. Cei ce doresc pîi-ne trebuie să muncească - găsim referire în Epistola lui Pavel către Tesaloniceni: *"Căci, cînd eram la voi, vă spuneam lămurit: «cine nu vrea să lucreze, nici să nu mănînce!»"   (2 Tesaloniceni 3. 10).*

Tot apostolul Pavel ne îndeamnă să ne purtăm cu băgare de seamă în faţa celor din afară

pentru a nu fi prilej de poticnire pentru nimeni. Aceasta înseamnă: nu păgubesc pe nimeni, nu dau ocazie la clevetire, nu aduc pericol semenilor mei, nu jignesc pe nimeni în demnitatea sa de om. Dacă umblu cu Domnul Hristos şi mărturisesc despre aceasta, şi cu viaţa trebuie să arăt acelaşi lucru.
53

XVI. TREPTE SPRE ÎNĂLŢIMI

în capitolul despre trepte ce duc înspre abis, cei care l-au conceput au expus şi ieşirea din adîncul alcoolismului.

1. Recunoaşterea: cu de la sine putere nu putem ieşi şi sîntem neputincioşi faţă de alcool.
2. Credinţa că Domnul Isus Hristos a venit să dărîme lucrarea Satanei.
3. Voinţa şi viaţa să le încredinţăm lui Dumnezeu.
4. Cu cea mai mare seriozitate ne facem un autocontrol. Mărturisim lui Dumnezeu şi unii altora faptele false şi orice nelegiuire apărută în cuget.
5. Insistăm zilnic înaintea lui Dumnezeu, prin rugăciuni fierbinţi, să ne depărteze lipsurile, să ne izbăvească şi să ne curăţească de relele fiinţei noastre alterate. în loc de prietenia cu alcoolicii, căutăm prietenia cu credincioşii în Hristos.
6. Facem o evidenţă despre fiecare om păgubit de noi si ne străduim să reparăm răul pe cît posibil.
7. Despre izbăvirea şi mîntuirea în Domnul Isus, de care am avut parte, mărturisim şi alcoolicilor, ca şi ei să înceapă o viaţă nouă.

54

XVII. DUHUL SFÎNT ŞI BIRTUL

Un fel de bucurie se manifestă la consumarea alcoolului, dar şi la acceptarea Duhului ne umplem cu bucuria acestuia. Găsim în Scriptură referiri în acest sens. După învierea Domnului Hristos, la cincizeci de zile aşa cum a promis, în ziua de Rusalii, în Ierusalim, peste ucenici S-a pogorît Duhul Sfînt. *"Deodată a venit din cer un sunet, ca vîjîitul unui vînt puternic şi a umplut toată casa unde şedeau ei. Nişte limbi ca de foc au fost văzute împărfindu-se printre ei şi s-a aşezat cîte una pe fiecare dintre ei. Şi toţi s-au umplut de Duhul Sfînt şi au început să vorbească în alte limbi, după cum le da Duhul să vorbească. Şi se aflau atunci la Ierusalim, iudei, oameni cucernici din toate neamurile care sînt sub cer. Cînd s-a auzit sunetul acela, mulţimea s-a adunat şi a rămas încremenită, pentru că fiecare îi auzea vorbind în limba lui. Toţi se mirau, se minunau şi ziceau unii către alţii: «Toţi aceştia care vorbesc nu sînt galileeni? Cum dar îi auzim vorbind fiecăruia din noi în limba noastră în care neam născut? Părţi, mezi, elamiţi, locuitori din Mesopotamia, ludeea, Capadocia, Pont, Asia, Frigia, Pamfilia, Egipt, părţile Libiei dinspre drena, oaspeţi din Roma, iudei sau prozeliţi, cretani şi arabi îi auzim vorbind în limbile noastre*
55
lucrurile minunate ale lui Dumnezeu». Tofi erau uimiţi, şi nu ştiau ce să creadă şi ziceau unii către alţii: «Ce vrea să zică aceasta?>>Dar alţii îşi băteau joc şi ziceau: <<Sînt plini de musl!> >
Atunci Petru s-a sculat în picioare cu cei unsprezece, a ridicat glasul şi Ie-a zis: < <Bărbaţi iudei şi voi toţi care locuiţi în Ierusalim, să ştiţi lucrul acesta şi ascultaţi cuvintele mele! Oamenii aceştia nu sînt beţi, cum vă închipuiţi voi, căci nu este decît al treilea ceas din zi. Ci aceasta este ce a fost spus prin proorocul loel: < < In zilele de pe urmă, zice Dumnezeu, voi turna din Duhul Meu peste orice făptură; feciorii voştri şi fetele voastre vor prooroci, tinerii voştri vor avea vedenii şi bărînii voştri vor visa visuri! Da chiar şi peste robii Mei şi peste roabele Mele voi turna, în zilele acelea, din Duhul Meu şi vor prooroci. Voi face să se arate semne sus în cer şi minuni jos pe pămînt, sînge, foc şi un vîrtej de fum; soarele se va preface în întuneric şi luna în sînge înainte să vină ziua Domnului, ziua aceea mare şi înfricoşată. Atunci, oricine va
chema Numele Domnului va fi mîntuit»" (Faptele Apostolilor 2: 2-21).

Cine face cunoştinţă cu Duhul lui Dumnezeu acela cunoaşte o mare bucurie. De aici este asemănarea ca efect, cu vinul. De aici este originea textului în care apostolul Pavel atrage atenţia: *"Nu vă îmbătaţi de vin, aceasta este destrăbălare. Dimpotrivă, fiţi plini de Duh. Vorbiţi între voi cu psalmi, cu cîntări de laudă şi cu cîntări duhovniceşti. Mulţumiţi*

totdeauna lui Dumnezeu Tatăl pentru toate lucrurile, în Numele Domnului nostru Isus Hristos" (Efeseni 5. *18-20).*
Să vedem deosebirile esenţiale:
1. Delirul alcoolicului: bucuria efemeră.
56
A doua zi cînd te trezeşti ai un gust amar şi eşti dezgustat de viaţă.
Bucuria Duhului: persistenţa. Omul este fericit -aceasta numai Duhul lui Dumnezeu o dă: o bucurie ca izvorul, pace ca fluviul, dragoste ca marea.
2. Delirul alcooolicului linişteşte pe om în aparenţă. In delir omul este împrăştiat, exagerează, are o falsă imagine despre sine. în realaitate a căzut atît de jos, încît îşi pierde demnitatea de om.
Duhul Sfînt dă luciditate. Striveşte orice imagine falsă. Te aşază pe terenul adevărului, al echităţii.
3. Delirul alcoolicului deteriorizează sau, în cazuri grave, blochează conştiinţa.
Omul care este umplut de Duhul Sfînt trăieşte în deplină luciditate comuniunea cu Dumnezeu, o comuniune aşa de perfectă, că nu are termen de comparaţie. Plinătatea Duhului nu este o stare produsă de elemente psihice, droguri, băutură, ci este un dar ceresc revărsat prin dragostea lui Dumnezeu, minune şi iar minune.
Credinţa izvorîtă şi cea care vine de la Duhul lui Dumnezeu elimină orice satisfacere artificială menită să distrugă planul lui Dumnezeu. Să nu vă îmbătaţi de nimic, nici de vin, nici de succese, nici de glorie, pentru că orice delir este o capcană satanică. *"Ci umpleţi-vă de plinătatea Duhului".* Omul cu plinătatea Duhului primeşte darul mărturiei despre Hristos, primeşte putere împotriva păcatului, siguranţa victoriei şi dacă e cazul şi acceptarea suferinţei prin slavă. Omul cu plinătatea Duhului, are parte de darurile harului pe care Dumnezeu îl dă spre slava Sa, pentru zidirea bisericii Sale şi pentru un serviciu divin, rodnic între oameni. în viaţa omului plin de Duh este
57
prezentă roadă Duhului: *"dragostea, bucuria, pacea, îndelunga răbdare, bunătatea, facerea de bine, credincioşia, blîndefea, înfrînarea poftelor" (Galateni* 5. *22).* Cea mai mare şansă a vieţii este Duhul lui Dumnezeu.
58
XVIII. MĂRTURII FERICITE ŞI AMINTIRI INSTRUCTIVE
Cuceritorul paşnic Theobal Matew (1790 - 1858) s-a născut în Irlanda. în vremea aceea ţara lui se zvîrcolea în plasa alcoolismului şi a sărăciei. Mathew a intrat în rîndul capucinilor. De prima dată a vrut să cîştige tineretul, să se deprindă cu o viaţă curată, cumpătată, economicoasă, cinstită. A adunat copii orfani, părăsiţi. în anul 1832, a amenajat un spital pentru bolnavii de holeră. Holera s-a sfîr-şit, dar beţia nu. A insistat prin rugăciune la tronul lui Dumnezeu, a organizat un colectiv din beţivi, care şi-au luat angajamentul de abstinenţă voluntară. Scopul colectivului era salvarea beţivilor. La 10 aprilie 1838, în prezenţa a 59 de oameni a declarat şi a trecut pe o foaie de hîrtie: "Eu, Theobald Mathew, promit solemn şi jur cu ajutorul lui Dumnezeu să mă reţin de la consumarea băuturilor alcoolice şi cît depinde de mine voi ocroti şi pe alţii de la astfel de fapte".
Toţi cei prezenţi au consimţit, de asemenea, la textul notat. Sămînţa de muştar s-a dezvoltat într-un copac mare, la umbra căruia Irlanda, Anglia chiar şi fiii Americii au
59
decis pentru o viaţă de abstinenţă, pentru o viaţă nouă în
Hristos.
Mathew a convocat o şedinţă deschisă, populară pentru informarea opiniei publice. După o lună de la înfiinţare: 4.000; peste trei luni: 25.000; la sfîrşitul anului: 156.000 membri au depus jurămîntul. A fost chemat în toate regiunile ţării: "Vino, ajută-ne!" Acţiunea a devenit un ţel măreţ, pentru ţară, pentru popor. Satisfăcînd chemările, în Irlanda a ajuns un om foarte apreciat. Prima staţie, era la Limeric. în expunerea lui a făcut cunoscut efectul dăunător al alcoolului. Patru zile a petrecut aici. A fost primit cu multă animaţie. "Ispita vinului - spunea el - este ca vorbele şarpelui către Eva: *<<Negreşit nu o să murifi».* Poţi să te împotriveşti la toate, numai la dragoste, nu !"

Din cuvintele lui Mathew radia dragoste, o dragoste fierbinte. Adepţii se înmulţeau. în Watterford, 80.000 de oameni au depus jurămîntul. Numele lui a fost de mulţi pomenit în palatele Dublinului, precum şi în colibele pescarilor. Era atît de stimat, încît şi cei ce au avut pagube, au elogiat persoana lui. Au numit munca lui **o cruciadă nouă.** A ajuns şi la Londra **cuceritorul paşnic.** Comunicau sosirea lui prin afişe mari. în cele mai mari parcuri au ridicat amvoane unde se perindau aproximativ 30 - 50.000 oameni zilnic. S-au perindat cu miile pentru jurămînt. La plecare, cotidianul Times scria: *Părintele Mathew este petrecut de un milion de binecuvîntăriprotestante.*
în Westminster a trebuit să fugă de huliganii angajaţi de fabricanţii de alcool. Regina Angliei a virat din casieria personală o sumă considerabilă pe care el a împărţit-o săracilor.
La 2 iulie 1949 a plecat într-o călătorie în Statele Unite. A fost oaspetele New York-ului. Primarul oraşului

a organizat 300 de adunări populare. Au depus jurămîntul 600.000 oameni, pentru organizaţia sa, a călătorit în 26 de state. Primarul oraşului a organizat un festival luxos în cinstea lui.
La această muncă intelectuală şi fizică peste puterile omeneşti, a făcut o apoplexie mortală. La înmormîntarea lui au participat 50.000 de oameni. Opera lui Mathew în extinderea ei a fost de mare amploare.
Istorisirile ce urmează sînt interesante. Istoria Misiunii de salvare a alcoolicilor din New York ne oferă cîteva exemple.
Macauley Jery s-a născut în Irlanda în anul 1837. La vîrsta de 13 ani a emigrat în America. Aici împlinise 19 ani şi a fost condamnat la 15 ani în închisoarea din Sing-Sing. într-o duminică predica Gardner, boxer, campion mondial, care şi-a consacrat viaţa pentru predicarea Evangheliei lui Isus Hristos, în puşcărie.
în urma predicii, a ajuns la căinţă. Pe pervazul ferestrei a găsit o Biblie. A început să citească cu mare sete. S-a aşezat în genunchi şi a început să se roage. "Binecuvîntat să fie Numele lui Dumnezeu, căci am găsit Mîntuitorul sufletului meu, pe Isus Hristos. După eliberare, şi 4 ani mai tîrziu, în anul 1872, s-a gîndit să înfiinţeze o staţiune misionară pentru salvarea de vieţi asemănătoare cu a lui. Aşa a pornit prima misiune de salvare a lui Macauley în New York pe strada Water nr. 139. Soţia sa, înzestrată cu multe daruri practice şi o credinţă profundă, i-a fost de mare folos în lucrarea sa. Veneau aici cei mai decăzuţi oameni, ocnaşi, spărgători, marinari, alcoolici, ofiţeri. Mulţi dintre ei au fost captivaţi de mărturia lui Jery.

Au ajuns la căinţă şi s-au predat Domnului Isus. Jery a lucrat 10 ani în casa de pe strada Water. în anul 1884 a trecut la Domnul, pe neaşteptate. Ultimile cuvinte au fost: *Acolo sus, totul este în ordine.*
"în anul 1886 am devenit conducătorul misiunii", aşa începe expunerea sa, Samuel Hadley (1842 - 1906). "înaintea acestei decizii m-am rugat foarte mult. Este deosebit de interesant că la citirea Scripturii, eu şi soţia, separat unul de altul, am găsit în Isaia îndemnul şi răspunsul dorit: *«împarte-fi pîinea cu celflămînd şi adu în casa ta pe nenorociţii Jară adăpost; dacă vezi un om gol, acoperă-l şi nu întoarce spatele semenului tău. Atunci lumina ta va răsări ca zorile şi vindecarea ta va încolţi repede; neprihănirea ta îţi va merge înainte şi slava Domnului te va însoţi» (Isaia 58:7-8).*
Aici am găsit răspunsul lui Dumnezeu. M-am născut în statul Ohio, oraşul Malta. Din cei 6 copii, eu am fost cel mai mic. Mama mea era învăţătoare, fiică de preot. Spiritul casei familiale era caracterizat prin evlavie. Niciodată n-o să uit efectul atmosferei din casă asupra formării mele ca om.
Firava mea mamă, cu o credinţă neasemuită cu nimic, îmi zicea: *<<Scumpul meu băieţaş, nu-i aşa că tu nu o să te îmbeţi niciodată?» «Natural că niciodată*>>, am răspuns şi, pînă la 18 ani, am rezistat. Atunci am fost forţat să beau prima dată alcool. Eram student la medicină, dar am întrerupt studiile şi am început să beau nelimitat. Timp de 15 ani, de prea puţine ori m-am culcat cu capul senin. Nu pot să redau remuşcările sufleteşti şi durerea de inimă ale unui alcoolic cînd îşi dă seama că alunecă în mod sigur în prăpastie.

Am minţit, am furat, am falsificat CEC-uri. Am fost urmărit de autorităţi, dar scumpa mea soţie, credincioasă m-a ţinut în braţe. într-o seară, pe cînd eram în hotel, am vrut să sar de la etajul 8, pentru a sfîrşi cu viaţa: dar de fiecare dată o mînă nevăzută m-a ocrotit. Familia mi s-a dezbinat, soţia a plecat la locul său natal. Am vîndut tot din casă, pentru a putea cumpăra băutură. înr-o zi am stat, într-un birt 2 ore, pe un butoi de ţuică, cînd am simţit că Mîntuitorul stă lîngă mine. Am căzut în genunchi şi-am strigat:<<**Doamne fie-Ţi milă de mine! De cel păcătos** !>>
în prima dimineaţă m-am trezit cu convingerea că în această zi, soarta mea va urma spre bine. Am luat parte la adunarea Macauley Jery de misiune. Era seara şi sala era arhiplină. Cu greu am reuşit să ajung în faţa amvonului. Predica a început cu **mărturisirea personală a păcatelor.** «Am fost tîlhar, am fost beţiv de mîna întîi, dar mi-am predat viaţa Domnului Isus şi El m-a izbăvit de băutură şi de celelalte vicii periculoase, dăunătoare>>. Eu nu auzisem niciodată o astfel de predică. în urma ei, 25 de alcoolici au depus mărturie. Viaţa lor semăna cu viaţa mea, dar cu toţii erau izbăviţi de cătuşele alcoolului. Apoi sala a fost chemată pentru pocăinţă prin ridicarea mîinilor. Am ridicat şi eu mîna şi m-am aşezat în genunchi împreună cu o suită de alcoolici. Am simţit că am devenit un om liber. Am simţit că Domnul Isus cu toată puterea şi slava Lui a intrat în viaţa mea.
Acesta a fost momentul din care nu mi-a mai venit niciodată dorul după băutură. Şi n-a fost nimic pe lume să mă determine să mă abat de la această poziţie. Sîngele Domnului Isus Hristos m-a curăţit de orice nelegiuire, de dorul infernal după băutură, aşa lucrează Mîntuitorul
63
nostru. Am făcut jurămînt ca toată viata mea de acum înainte să o consacru pentru vestirea Evangheliei. El a făcut partea Lui, El a luat asupra Sa toate urîciunile vieţii mele. Aceasta îmi umple inima de mulţumire pe care mereu o înalţ la cer. într-adevăr, cel *care este în Isus Hristos este o făptură nouă.* El şi astăzi izgoneşte duhurile necurate ca şi atunci cînd era pe pămînt.
"Isus Hristos este acelaşi ieri şi azi şi în veci P (Evrei 13:8) Fratele meu era un alcoolic învederat. Toată viaţa mea de alcoolic, de dezastru, i-am povestit-o. După 44 ani am avut satisfacţia pocăinţei fratelui meu. A fost o bucurie nemărginită la care puţini au luat parte în afara îngerilor din rai. Fratele meu s-a pocăit în misiunea Hadley, din strada Water. Dacă într-adevăr cineva vrea să înceapă o viaţă nouă vine la noi. Aici primeşte cazare, masă, îmbră-căminte după nevoi. Dacă e posibil, îl angajăm la lucru. Nu insistăm, nu forţăm să promită, nu-i supunem la reguli interioare, nu dojenim pentru trecutul lor. Chiar dacă instituţia noastră are un caracter evlavios nu silim pe nimeni la citirea de cărţi de acest gen sau chiar a Bibliei. Renunţăm la orice formă de violenţă. Nu urmărim pe nimeni, nu suspectăm pe nimeni. Ne comportăm cu ei, ca fiind cei mai buni oameni din lume. Un astfel de tratament derutează de cele mai multe ori şi se naşte întrebarea: "Ce vrea să fie aceasta?"
Au fost cazuri şi nu puţine de recidivă, dar în final, de fiecare dată a trebuit să se convingă că aici era un izvor atît de bogat, că nu seacă niciodată, că aici lucrează spiritul acelui Fondator al credinţei care aplică cu consecvenţă slava de pe crucea Lui din agonie: *"Iartă-i Doamne că nu ştiu ce fac* /" Dragostea cerească domină, cel
64
înrăit devine un ins folositor, şi cel beţiv, de asemenea, lucrează chiar cu foştii colegi de băutură, pentru a-i converti la acel Mîntuitor care are puterea de a-1 nimici pe diavol şi adîncurile lui.
Toţi fraţii se concentrează la un singur lucru, la un singur ţel: insistă în rugăciune pentru pocăinţa celor sosiţi pentru prima dată, mărturisesc dragostea Domnului Isus, promi-siunile Lui şi mila Lui faţă de orice păcătos. La sflrşit, coordonatorul adunării îi roagă pe fiecare în parte să se roage pentru sine. Acesta este punctul culminant. Nu ne sculăm pînă cînd nu s-au rugat toţi. După aceea, fiecare îşi expune sentimentele. Natural că sînt şi din cei care se prefac. Sîntem răbdători cu ei pînă la mărturisirea sinceră.
Biroul misiunii şi localul este deschis continuu, de dimineaţa pînă seara. Puşcăriaşi, beţivi, bărbaţi şi femei, decăzuţi fizic şi moral vin disperaţi în ultimul stadiu. Sînt unii care vin

pentru o singură noapte, dar întîlnesc pe Mîntuitorul. Misiunea noastră este nu de a-i părăsi, ci de a-i ajuta, de a-i încuraja pentru întărirea în har şi a-i ajuta să ocupe un loc de muncă pe măsura pregătirii lor. Nu avem birou de repartizare de muncă, dar avem o metodă cerească: rugăciunea. Aceasta este mai eficace ca orice instituţie de acest gen. Pentru că, prin rugăciune, Dumnezeu nu numai că asigură un loc de muncă, dar are în vedere mai întîi lucrarea Sa.
La cina gratuită, servesc oamenii noştri. E o delectare specială cînd vezi viaţa lor schimbată, pentru că şi ei au venit de la periferia vieţii morale şi fizice, dar şi-au găsit plinătatea vieţii în Domnul Hristos. în fiecare seară, se decideau 30 - 50 de inşi. Secretul adunării noastre era
65
mărturia celor întorşi la Dumnezeu. Aceasta este forţa, atracţia care încurajează pe oameni să se întoarcă de la beţie şi să-şi pună încrederea în Domnul Hristos.
Prezenţa Fiului lui Dumnezeu am simţit-o de fiecare dată la adunările noastre. Vorbim mereu despre El. îl slăvim pe El înaintea tuturor păcătoşilor. Anual ne vizitau 4 - 5.000 de oameni. Ne bucuram că avem o Evanghelie cu atît de mare putere să se aplece pînă la tinda iadului.
Oamenii ajunşi la faliment au avut aici posibilitatea de a se întîlni cu Domnul Isus pentru a începe o viaţă nouă. Părintele Chapman Wibur spunea despre Samuel Hadley. *Nu am cunoscut pe nimeni care să fie o copie atît de perfectă a Domnului Isus Hristos. Cînd cutreiera străzile oraşului, era gata mereu să ajute pe cei nevoiaşi, pe cei pierduţi Despre pescuitorii de mărgăritare, se spune că le găsesc pe cele mai preţioase în apele cele mai adîncu Samuel Hadley a salvat cîteva suflete foarte preţioase din adîncul celei mai sinistre murdării*
66

XIX. ARMATA MÎNTUIRII

Booth şi soţia sa Ecaterina, fondatorii Armatei mîn-tuirii, în 1857 s-au mutat în Gheteshead pentru servicii bisericeşti. Vesteau cu mare putere Cuvîntul lui Dumnezeu în oraş şi la periferii şi, pentru ei era o bucurie deosebit de mare, cînd un alcoolic ajungea la pocăinţă. Aceştia au suportat cu smerenie bajocura foştilor prieteni de băutură şi au rămas fideli noii credinţe. Din jurnalul doamnei Ecaterina am extras o istorioară: "Eram în cumpănă, încotro să merg, pentru a chema oameni la serviciul divin, cînd am observat în pragul unei case apropiate o femeie cu un ulcior lîngă ea. Isus îmi spunea: <<Stai de vorbă cu această femeie !>> Satana intervenea: <<Oare n-o fi băută?>>
Atunci m-am apropiat şi am întrebat: <<Nu mai stă nimeni pe aici?>> <<Ba da, a răspuns femeia, dar sînt plecaţi la adunare?>. Mi s-a părut că vocea ei avea o undă de tristeţe şi de oboseală. <<Sînt foarte bucuroasă - am răspuns eu -, dar dumneata de ce nu te-ai dus?>> <<Eu? Eu nu pot merge, deoarece trebuie să stau acasă cu soţul care este un beţiv. Dacă nu rămîn acasă, pleacă la birt. Chiar acum i-am adus debăut>>. <<îmieste foarte milă de dumneata>>, i-am zis şi am întrebat-o dacă pot să intru la soţul ei. <<Nu! Este beat-, nu are nici un rost să-1
67
vizitaţi >> << Chiar dacă este beat, condu-mă te rog pînă la el, nu-mi este frică >>. <<Din partea mea, puteţi să vă duceţi, însă cu riscul de a fi izgonită din casă>>. <<Nici de data asta nu mă tem>>, i-am răspuns eu.
Apoi am urcat pe scări pînă în locuinţa lor. Am simţit o putere cerească şi o siguranţă de copil la sînul mamei. Simţeam că merg pe calea eternităţii, trasată de iubitul meu Prieten, Isus Hristos, şi nu aveam nici un dram de frică.
Femeia m-a condus într-o odaie la etaj unde am găsit un om frumos, cu privire inteligentă, de circa 40 ani, disperat, stînd pe scaun. Lîngă el era o sticlă cu băutură. Am strigat la Dumnezeu pentru ajutor şi am primit. Dumnezeu a biruit spiritul beţiei şi a făcut trează raţiunea omului, încît a înţeles spusele mele.
în cele din urmă s-a sculat de pe scaun şi s-a uitat foarte mirat la mine. Văzînd cu ochii, s-a produs o schimbare bruscă în starea omului din faţa mea. în acest timp soţia a plîns continuu, apoi a povestit cîte ceva din viaţa soţului. Cîndva, soţul urmase calea cea strimtă,

dar grija de existenţă, îngrijorările fireşti l-au depărtat de la credinţă şi a devenit rob al băuturii.
Mi-a spus în continuare că fratele soţului este preot şi că a insistat mult pentru îndreptarea fratelui său, dar fără nici un efect. în urmă cu 2 ani, înmormîntase o fiică, care pe patul de moarte îl rugase pe tatăl ei să se lase de băutură, în speranţa unei întîlniri dincolo. Soţul ei era un om foarte priceput, ca voiajor comercial şi cu un venit considerabil: 60 - 80 mărci pe săptămînă, dar majoritatea îi cheltuia pe băutură, astfel că uneori duceau lipsă de pîine.
68
I-am citit soţului **Pilda fiului risipitor** la auzul căreia toată faţa i-a fost acoperită de lacrimi. Apoi ne-am rugat împreună şi ne-am despărţit cu promisiunea că a doua zi, voi veni cu un imprimat de adeziune contra alcoolului la care a fost de acord.
în ziua următoare l-am vizitat din nou. A semnat adeziunea, ne-a ascultat atent şi a dat semne de aprobare. Am plecat plină de speranţă, cu planul de-a continua ajutorarea celor decăzuţi spiritual.
M-am interesat de la soţia unui alcoolic despre locuinţa acestuia. Cînd am cunoscut vreo 8 - 10 inşi, de felul acesta, şi care au semnat adeziunea de abstinenţă, i-am chemat pe toţi la locuinţa unuia dintre ei şi i-am îndemnat la pocăinţă. în unele cazuri, aceste întruniri erau într-un mediu atît de sărac, că nu era nici măcar un scaun pe care să te aşezi.
69
XX. MISIUNEA PENTRU SALVAREA ALCOOLICILOR ŞI BISERICILE
Lucrătorii acestei instituţii erau deopotrivă romano-ca-tolici, ortodocşi, reformaţi, evanghelişti, metodişti. *Niciodată nu a fost propovăduit adevărul vreunui cult, ci numai puterea de izbăvire şi dragostea Domnului nostru Isus Hristos.* Cei care s-au decis la o viaţă nouă au fost povăţuiţi să se întoarcă în propria lor biserică pentru dezvoltarea şi continuarea misiunii privind mîntuirea alcoolicilor. Din jurnalul unui coleg de muncă: 1. După pocăinţă şi naşterea din nou, am urmat un tratament medical. După 6 luni, medicul a început să-mi vorbească despre o instituţie unde sînt adunaţi alcoolicii întorşi la Dumnezeu şi care au la rîndul lor misiunea să se ocupe de mîntuirea altor alcoolici. Ei au fost salvaţi prin stăruinţa altora. Am fost foarte trist, că Dumnezeu nu mă poate folosi şi pe mine, aşa bolnav, la nimic. Totuşi, am fost invitat la o conferinţă la care am luat parte numai ca observator. Acolo, Cuvîntul lui Dumnezeu m-a cercetat profund şi m-a chemat la datorie pe tărîm spiritual.
70
'Mulţumesc lui Hristos Isus, Domnul nostru, care m-a întărit, că m-a socotit vrednic de încredere, şi m-a pus în slujba Lui..." *(1 Timotei 1:12).*
Timp îndelungat nu am putut crede în acest îndemn. Totuşi întorcîndu-mă acasă de la medic, am zărit un bărbat ghemuindu-se lîngă peretele unei case. Foarte probabil beat, moţăind. Nimeni nu era în apropiere. Era întuneric beznă. Inima începu să bată mai tare şi mi-am amintit textul de mai sus pe care-1 auzisem la conferinţă. Am început a mă război cu mine însumi.
Dacă într-adevăr Cuvîntul era pentru mine, atunci nu pot trece pe lîngă omul acesta nepăsător. Da, dar frica din mine se lupta cu duhul. Raţiunea încerca să mă convingă, îmi ziceam: <<în această împrejurare, nu se poate cu nici un chip să provoci pe acest străin la o discuţie>>. Aveam o profundă oraore faţă de străini, dar Cuvîntul lui Dumnezeu mă obseda.
O jumătate de oră m-am plimbat pe lîngă el şi în cele din urmă Cuvîntul a învins şi m-am apropiat de acest străin şi l-am întrebat cu blîndeţe: "Domnule, sînteţi bolnav?" "Da, sînt bolnav", a răspuns el. "Cum aş putea să vă ajut? Unde locuiţi? Să vă duc acasă sau să anunţ pe cineva din familie?" "Nu am pe nimeni, numai pe Dumnezeu, numai pe Dumnezeu !" a răspuns el. M-a mişcat profund, frica a dispărut. (De cei cu frica în Dumnezeu, nu poţi avea frică). L-am rugat să-mi spună măcar numele: "Milos Iosif sînt !" Un om cu nume semnificativ. "Totuşi, spuneţi-mi unde locuiţi?" "Departe, în mahala".
Apoi s-a scufundat în tăcere şi nu a mai scos nici un cuvînt.
71
Am povestit această întîmplare unui bun prieten care m-a povăţuit să-1 vizitez. Dar unde? în

mahala? Mahalaua e mare, cum, unde să-1 caut? Trebuie multă rugăciune. Am început să mă rog. Zilnic mă rugam. A trecut o lună, două, trei. întuneric, nici un răspuns !
Mi-am zis: "n-are rost să mai continuu? Nici trăsăturile feţei nu i le ştiam. Totuşi într-o duminică de primăvară, am simţit un îndemn categoric: "Du-te! Caută-1!"
Am pornit. M-am interesat, ici, colo. Alcoolic, cerşetor, n-are pe nimeni, probabil nici locuinţă. în cele din urmă l-am găsit şi-am încercat să-i reamintesc de prima noastră întîlnire. Nu-şi aducea aminte de discuţia ce am avut-o cu el. I-am spus că de trei luni mă rog lui Dumnezeu să-1 găsesc şi iată că acum Dumnezeu mi-a ascultat rugăciunea. I-am promis că-1 voi vizita în fiecare duminică.
M-am ţinut de cuvînt şi l-am vizitat în fiecare duminică. Aşa cum ne-a lăsat scris, apostolul Iacov:"... *să cercetăm pe orfani şi pe văduve în necazurile lor" (Iacov i: 27).*
I-am dus mereu cîte ceva. încet, încet ne-am împrietenit. Mi-a istorisit viaţa sa. Fusese grădinar. A iubit florile. Dar a devenit alcoolic şi a ajuns un cerşător, apoi toţi l-au părăsit. Doarme într-un coteţ, dar nici acela stabil. Cerşea şi bea. A fost foarte încîntat că în fiecare duminică îi făceam vizită.
O dată am riscat şi l-am întrebat dacă acceptă să vină şi el la adunare unde se face slujbă anume pentru alcoolici; acolo voi fi şi eu prezent. I-am dat adresa.
într-o scară l-am văzut intrînd, cu săculeţul pe umeri. Din acea seară a venit mereu la adunare. Totdeauna a vrut să activeze în adunare. El anunţa prin clopoţel serviciile şi masa. Făcea toate acestea cu dragoste copilărească ... I-a

îndrăgit pe fraţi. îi plăceau cîntările. Avea şi o cîntare preferată: *Sînt copil de neam regal, am coroană de aur.*
Ori de cîte ori avea ocazia pe aceasta o cerea să se cînte. Se însănătoşea. A fost angajat la florărie, unde avea casă şi masă. S-a regăsit pe sine. N-a mai consumat alcool. A lucrat bine şi a primit salariu bun. După un an a venit din nou la adunare. Abia l-am recunoscut. întinerise. S-a lăudat că are şi un ceas de mînă. Dispăruse sacoşa de cerşător. "Ce să cîntăm? îl întrebam cu bucurie". "Cîntecul meu cel mai plăcut", răspundea el:
Sînt copil de neam regal, am coroană de aur.
Am primit mîntuirea, dăruită de cer.
Umblu pe cale, cu Cel răstignit,
Sînt copil de neam regal şi mîntuit. Din cerşător ajunsese copil de neam regal. Nu este aceasta o minune? Există şi astăzi minuni mai mari? Da !
Primeam diferite adrese, ale alcoolicilor. Aşa a ajuns la mine adresa lui nenea Maierom. O adresă şi un nume. Altceva nimic. Am plecat în recunoaştere. Am intrat într-o curte şi-am întrebat de domnul Maierom. O bătrînă mi-a spus: "Da, stă acolo în spate într-o dugheană. Dar niciodată nu este acasă, este singur şi bea cu nemiluita. Nu ştiu cine sînteţi şi pentru ce îl căutaţi pe nenea Maierom, pe acest decăzut, dar vă sfătuiesc să renunţaţi la căutarea lui, pentru că pe lîngă beţie mai are şi nişte expresii vulgare, incitabile. Mai ales femeile nu pot trece pe lîngă el, fără să le adreseze vorbe jignitoare".
M-am despărţit de bătrînă, foarte înfricoşat. "Acesta nu-i pentru mine !" Dar o voce lăuntrică îmi spunea: <<dacă ai adresa lui, lucrul acesta nu poate să fie întîmplător>>. Mi-am adus aminte cum după trei luni de

rugăciune Dumnezeu m-a călăuzit în căutarea şi găsirea lui Milos Iosif.
Mila lui Dumnezeu este şi acum de-ajuns nu pentru căutare, ci pentru a linişti un om ca nenea Maierom. Am început un nou asalt de rugăciuni. S-au scurs de data aceasta patru luni. într-o după amiază am primit iar un îndemn foarte clar să mă duc. Iar m-a obsedat frica, aşa ca odinioară. Dar acum nu m-am dat bătut. "Trebuie să intri la un bărbat sălbatic, într-un locaş necunoscut, întunecos".
Am ajuns la uşa dughenei care nu era luminată. Am bătut şi am primit răspuns: deci este acasă. "Acum ajută-mi Doamne şi mergi înaintea mea". Am intrat. O încăpere neluminată cu un pat pe care stătea culcat un om, un scaun şi un cuptor. Acesta era tot mobilierul. A trecut prin mine un fior. Omul acesta, ori mă alungă, ori mă bate. L-am salutat şi i-am spus că-1 caut pe nenea Maierom.

Nu mi-a răspuns la salut. Tăcea. Atunci, ca prin vis am luat scaunul şi m-am aşezat lîngă pat. Am început să-i vorbesc. Omul a rămas culcat, nu a scos nici un cuvînt. Am vorbit vreo 20 de minute, nu-mi amintesc despre ce anume.

Atît îmi amintesc: i-am spus că sînt trimisul Domnului Hristos, care-1 iubeşte şi pe el şi care are milă de cei întristaţi, de robi, de alcoolici. El îi caută pe aceştia prin oameni ca mine şi vrea să-i facă slobozi de orice jug; vrea să le dăruiască pace, belşug, bucurie. L-am chemat la întrunirile noastre. M-a ascultat tot culcat, uitîndu-se atent la mine. Apoi s-a sculat brusc. "îmi ziceam. Iată, ori va ţipa la mine, ori mă va bate, ori mă va izgoni din casă. în momentul următor m-am ruşinat profund şi m-am uitat la

omul din faţa mea cu mirare. Nu s-a întîmplat ceea ce m-am gîndit eu. S-a aplecat adînc, mi-a sărutat mîna fără să spună un cuvînt. Apoi s-a culcat din nou cu promisiunea că va veni la adunare. Am ieşit afară buimac şi nu-mi amintesc dacă l-am salutat.

Cînd am ajuns afară şi m-am uitat la mînă mi-am zis: "Iată am 30 de ani, bărbatul acesta cel puţin 60; în viaţa mea nu mi-a sărutat nimeni mîna. Omul acesta desconsiderat, lepădat de cei din jurul lui mi-a sărutat mîna". Am plîns. Isuse, Ţie Ţi Se cuveneau aceste sărutări, nu mie.

Nenea Maierom s-a ţinut de cuvînt. A venit mereu la adunare. A luat parte şi la conferinţe. A devenit un om foarte liniştit. S-a vindecat complet. Şi-a reluat meseria de dulgher şi a început să lucreze. A găsit dezlegare şi în viaţa singuratică. L-am vizitat des. Totdeauna mă primea cu bucurie şi recunoştinţă. Aşa ajunge în port un suflet zbuciumat, prin mila lui Dumnezeu.

XXI. MĂRTURII

1. Mărturia unui cizmar

Ambii părinţi au fost alcoolici. Chiar dacă au cîştigat bine, totul s-a dus pe rîpă din cauza băuturii. A trebuit să întrerup studiile din cauza părinţilor mei care s-au ruinat din punct de vedere material. M-am angajat la un cizmar ca ucenic. La vîrsta de 20 de ani mi-am părăsit părinţii pentru că-mi era ruşine cu ei. Am început să joc fotbal. După meciurile mai importante cîştigate, se mergea la restaurant unde nu lipseau nici lăutarii, nici băutura. Tot mai mult am îndrăgit societatea, muzica, femeile dar şi băutura care îmi oferea distracţie şi îmi dădea curaj.

După cîţiva ani am devenit alcoolic. Aşa m-au calificat alţii, dar eu n-am acceptat acest calificativ, deoarece eram îmbrăcat la moda zilei, lucram, nu dormeam în şanţ, deci nu puteam fi calificat alcoolic. Pe părinţi îi criticam tot mai rău. între timp am cunoscut o fată serioasă, orfană de mamă. Tatăl ei, care era credincios, nu se bucura de apropierea mea faţă de fiica lui. După multe insistenţe ne-am căsătorit, deşi ea ştia că sînt alcoolic. A avut o atracţie spre mine, cu gîndul că mă va dezobişnui de băutură după căsătorie. Am avut şi eu un gînd asemănător: să fiu un soţ

cuminte, să economisim, să cumpărăm pămînt şi să ne construim o casă. Două săptămîni nu a fost într-adevăr nici o problemă. După lucru mergeam direct acasă, ajutam pe socru pe lîngă casă. în a treia săptămînă am început ocolişurile şi-am început tovărăşia la băutură cu anturajul de dinainte de căsătorie. Soţia era gravidă şi m-a rugat să privesc la situaţia ei. Mi-am iubit soţia, dar băutura şi mai mult. Sîmbăta viitoare m-am dus acasă fără bani. Cerusem un împrumut la şeful meu, dar îi pierdusem pe toţi la băutură şi la jocul de cărţi. M-am dus acasă şi am povestit totul soţiei şi m-am jurat că niciodată nu mai fac aşa ceva. Timp îndelungat aşa a fost. După aceea s-a născut fiul meu. La acest eveniment s-a băut. Am început din nou şi nu mă mai puteam opri. Trăiam din ce putea nevasta să ia de la mine. Starea mea se înrăutăţea de la an la an.

Am încercat să nu mai beau, dar n-am reuşit. Băieţelul, care mă iubea foarte mult, de multe ori mă întreba rîzînd: "Taţi, un vecin mă întreabă mereu cine este beţivul care vine la noi acasă?" M-au durut cuvintele lui, fiindcă erau adevărate. Soţia a avut probleme cu nervii. Un medic m-a hipnotizat, dar fără nici un folos.

Dintr-o dată s-a întîmplat ceva deosebit. Cînd am ajuns odată acasă, soţia mă aştepta cu

cina şi a vorbit cu mine de parcă nici n-aş fi venit de la restaurant. Chiar s-a întîmplat c-am cerut bani pentru băutură şi mi-a dat. Atunci am întrebat-o: "Ce s-a întîmplat cu tine? Te-ai schimbat aşa de tare, căci nici nu mă mai cerţi". Soţia mi-a răspuns: "Cum am fost eu ai putut să vezi. Cea pe care o ai acum în faţă nu mai sînt eu. Este Isus Hristos care locuieşte în inima mea", aşa cum spune Cuvîntul lui Dumnezeu, *«dar*
11
nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăieşte în mine» (Galateni 2:*20).* Eu am fost capabilă numai de ceartă, duhul iertării este al lui Hristos. De la El am primit aceasta". După cîteva zile, am auzit-o pe soţia mea, cîntînd împreună cu băeţaşul:
Vom sta înaintea tronului Tău
îmbrăcaţi în haina mîntuirii
Eu şi toţi din familia mea !
Domnul te-aşteaptă să-ţi dea !
Nu ştiu ce m-a apucat, dar deodată am aruncat romanul pe care-1 citeam într-un colt al camerei şi am început să plîng ca niciodată în viaţă. Intr-o clipă s-a derulat în faţa ochilor mei toată viaţa mea de la căsătorie. M-a cuprins un fior, o frică grozavă, că eu n-o să fiu cu familia mea în împărăţia lui Dumnezeu.
Am întrebat-o pe soţia mea: "Oare acel Hristos care te-a schimbat pe tine n-ar putea să mă transforme şi pe mine?" în următoarele zile, am fost chemat la o conferinţă pentru alcoolici. M-am dus împreună cu tatăl meu care voia şi el să scape de băutură. Am ajuns într-o lume nouă. Am fost îmbrăţişaţi cu deosebită dragoste, deşi se ştia despre noi cine sîntem. Au fost zile minunate. Cîntece pe care nu le-am auzit niciodată. Unul dintre ele m-a copleşit din prima zi:
Sint foarte împovărat,
De boală, de chin şi păcat,
Dar auzindu-Ţi vocea de sus,
Aşa cum sînt, vin Isus.
Apoi toate predicile ne arătau cît sîntem de păcătoşi. Trei zile la rînd am plîns continuu. A patra zi am reuşit să spun din adîncul inimii: "Iartă-mă Doamne !" Am trăit o uşurare interioară, sufletească, profundă, totală. Aleluia !
78
M-am bucurat de toţi şi de toate. Aşa au mai trecut două zile.
Am luat apoi parte pentru prima dată la cina cea de taină. Era de nedescris comuniunea spirituală, vizibilă cu Domnul şi cu ai Săi şi să-L auzi: "Du-te şi să nu mai păcătuieşti!"
în drum spre casă m-am gîndit că de acum înainte nu mai pot trăi fără citirea Bibliei şi rugăciune. Dar dacă o să fiu batjocorit? Nu s-a întîmplat aceasta.
A doua fericire a vieţii mele mi-a fost dată seara cînd am luat cartea de cîntări şi am cîntat:
Voi sta înaintea Ta, eu şi cu iubiţii mei".
De atunci în fiecare dimineaţă şi seară ne rugăm şi cîntăm. Am experimentat realitatea Cuvîntului lui Dumnezeu. Mi-am încredinţat toată viaţa în mîna Lui şi în fiecare zi trăiam sub ocrotirea si sub belşugul Lui. De atunci nu-mi mai trebuie alcool. In locul lui am apa vie a Evangheliei. După eliberarea de păcat, Dumnezeu m-a primit în slujba Lui. El m-a trimis la acei prieteni care încă erau robiţi de Satana prin băutură.
2. Infirm în viaţă
"M-am născut infirm, începe povestirea un om cu dereglări osoase la coapse. Am fost răsfăţat din cale afară. Am avut o falsă concepţie despre viaţă şi o atitudine egoistă datorită infirmităţii mele. Am crezut că bacalaureatul îmi va aduce culmea fericirii. Dar n-a fost aşa. Fericit tot nu eram. M-am angajat secretar la o judecătorie. La început îmi era scîrbă pentru că singura sursă de distracţie erau pivniţele cu vin ale judecătoriei.
79
Dar nu peste mult timp am devenit un alcoolic neîntrecut. Mă trezeam acasă condus de alţii. în momentele de trezire mi-am dat seama că nu e bine aşa. M-am gîndit că, dacă schimb locul de muncă, se rezolvă problema băuturii. Am ajuns tot într-o regiune viticolă şi am continuat cu băutura tot ca la vechiul loc de muncă. Nu peste mult timp, am fost concediat definitiv, pentru băutură. Dar nu mai aveam putere să mă las de băut. Alunecam

spre o prăpastie morală.
Am furat de acasă tot ce am putut ca să-mi cumpăr băutură. Am înşelat pe toţi cunoscuţii mei, pe fiecare cît am putut. După 10 ani de viaţă de nimic, am cunoscut un medic care lucra la o misiune pentru alcoolici. Am început să particip la adunările lor.
De aici încolo am trăit o viaţă dublă. Mă străduiam să fiu cît mai pe placul tuturor, să par abstinent. Şi aici am profitat de noile cunoştinţe ca să împrumut bani sau îmbrăcăminte pe care o vindeam pe băutură. Am fost invitat la o conferinţă.
M-am gîndit să mă îmbăt pentru ultima dată. Am spart dulapul de haine al vărului meu, i-am furat hainele şi i le-am amanetat. într-o societate care era pe placul meu, am băut tot mai mult decît îmi ajungeau banii. Aşa am ajuns la al treilea ceas al conferinţei.
Am încercat să-i cer medicului o injecţie de cofeină, dar chiar el ţinea conferinţa. Am fost atît de captivat de expunerea medicului, încît două săptămîni am rezistat. După care am început totul din nou.
După o sinucidere eşuată, am ajuns iar între fraţi. Timp de o jumătate de an, am experimentat o dragoste cerească, o părtăşie frăţească de nedescris.

Aici mi s-au deschis adevărurile minunate ale Sfintei Scripturi. Am ajuns acasă şi am rezistat doi ani. După care, m-am întors iar la beţie. Apoi am încercat să mă sinucid a doua oară. în cele din urmă, la o conferinţă m-am pocăit cu adevărat. Abia acum am ajuns la concluzia că, numai printr-o dăruire totală şi fără sforţări personale, aveam şansa pentru o viaţă liberă de orice povară, prin credinţa în jertfa Mîntuitorului iubitor şi puternic.
Cum am trăit în trecut a fost iadul, iar acum trăiesc clipe cereşti. Astăzi regret viaţa tristă fără El. Prin Isus Hristos am puterea să umblu prin viaţă ca un om nou. Puterea cîştigată prin Hristos este esenţialul vieţii."
3. Dialog cu o fată
Abisuri, tristeţe. Deznădejde, descurajare. Case de rendezvous şi birtul erau locurile în care îmi petreceam viaţa.
Am urît lumea. De mine mi-a fost scîrbă. Atunci m-a chemat Dumnezeu. Ajungeau la urechea mea numai fărîmituri de sunete neclare din veşnicie. Răspunsul era invariabil: vin, rom. Zilnic mă trezeam amorţită. Seara iar vin, rom şi legea firii. Deznădejde completă. Cine mă scapă? Porţile erau metalice cu lacăte de fier. într-o seară tîrzie de noiembrie, am ieşit la plimbare. Mă axfisia singurătatea. M-am întîlnit cu fiica unui prieten. Nici astăzi nu ştiu cum s-a realizat această întîlnire. Simpatică, drăgălaşă, m-a invitat să merg cu ea.
O invitaţie de rutină. O cunoşteam de mult, dar nu ştiam că este copilul lui Dumnezeu. Atît mi-a spus: "Isus Hristos te caută".

Tremurînd am întrebat: "Doamne care este voia Ta?" Aşa a început naşterea mea din nou. Peste o oră ascultam chemarea din Evanghelia după Ioan. M-am predat şi de atunci nu mai trăiesc eu, ci Domnul trăieşte în mine. El m-a scăpat de alcool, de necurăţie.
4. O naştere din nou perfectă
Mărturia unui muncitor. "Am fost un alcoolic cronic. Aproape tot salariul îl cheltuiam pe băutură şi prea puţin îmi rămînea pentru familie. Am avut mari neplăceri în familie şi la locul de muncă. Mi-am regăsit echilibrul moral şi spiritual. Am venit acasă cu o perfectă atitudine a omului născut din nou prin harul Domnului nostru Isus Hristos. M-am simţit ca acel om care a lepădat haina veche şi trecutul cu toate murdăriile lui şi s-a îmbrăcat cu haina cea nouă şi cu mireasmă cerească.
M-am hotărît să lupt din răsputeri contra alcoolismului. Nu mă simt în stare să mulţumesc Domnului Hristos pentru că m-a scăpat de alcool. în toate rugăciunile cer să rămîn pe calea cea bună şi să nu mă abat niciodată de la ea."
5. Abstinenţă totală
Este foarte greu să vorbesc despre trecutul meu şi totuşi trebuie, avînd în vedere marea minune a izbăvirii cereşti care a avut loc cu mine.
M-am născut într-un mediu prielnic pentru a deveni un alcoolic. Părinţii mei cultivau viţa de vie şi produceau vin şi ţuică. La 26 de ani eram deja un alcoolic notoriu. în clipele de trezire îmi dădeam seama unde am ajuns.

82
Vedeam în jurul meu oameni veseli, fericiţi şi sîrguin-cioşi. Eram amărît de situaţia mea disperată. Au fost perioade cînd am reuşit să mă abţin pentru 2 - 3 săptămîni de la băutură şi aproape că eram convins că am început o viaţă nouă.
Dar nu dura, căci la cel mai mic consum de băutură uitam dorinţa mea de abstinenţă. Mergeam spre ruinarea mea totală, a vieţii mele morale, spirituale, materiale. Soţia plîngea mereu, copiii priveau la mine cu dezgust. Eu, însă, eram convins că viaţa fără vin şi ţuică nu are nici un sens.
Cînd mi-am dat seama că aşa nu se mai poate trăi, mi-am zis că altă scăpare nu este decît moartea. Aveam mereu gîndul sinuciderii. Izbăvirea mi-a venit printr-un copil al lui Dumnezeu, care m-a căutat.
M-a căutat şi m-a chemat la o adunare organizată pentru alcoolici. Nici n-am vrut să stau de vorbă cu el, dar în cele din urmă am promis participarea la o şedinţă. A sosit ziua amintită şi omul a venit după mine ştiind că un alcoolic nu are cuvînt. Adunarea s-a ţinut în subsolul bisericii. Conducătorul m-a invitat şi la o conferinţă. Prima dată m-am scuzat, dar apoi am luat parte la conferinţă.
Zilnic erau expuneri şi ore biblice. Trei zile la rînd m-am simţit foarte rău, mă plictiseam şi mă gîndeam să părăsesc conferinţa. înr-o zi, după o oră biblică am devenit foarte agitat. Am căutat pe conducătorul conferinţei, care avea o cameră aparte pentru discuţii intime. Am intrat la el disperat şi i-am spus că pot să înnebunesc. Altul care a văzut starea mea încordată mi-a spus să stau jos. A pus mîna pe capul meu şi a început să
83
se roage. Cînd a terminat mi-a spus să mă rog şi eu. "Cum? Nu m-am rugat niciodată ?!" Deodată a izbucnit în mine mai mult un ţipăt de nebunie decît o rugăciune şi am rostit cîteva cuvinte din adîncul inimii: "Doamne, dacă e posibil, scapă-mă de cel rău".
Am pornit spre casă înnoit. Mergeam mereu la orele biblice şi înţelegeam tot mai mult din ceea ce se citea. M-am eliberat de patima alcoolului.
în mine s-a născut o întrebare privind băutura: cumpătare sau abstinenţă totală? Pentru mine, numai o singură cale este salvatoare: abstinenţă totală.
6. Faţă în faţă cu mine însumi
Am îndemnul să scriu cum mi-am petrecut viaţa fără Hristos, în păcat şi cum este acum, prin mila Lui cea mare.
Zece ani am fost alcoolic. Pe neobservate, am îndrăgit vinul şi birtul. Tot mai mult timp îl petreceam în restaurante. S-a întîmplat că nici nu ajungeam acasă. Iar cînd mă trezeam, mă apucam din nou de băut. Acasă, normal, erau certuri şi bătăi. Odată mi-am ameninţat soţia cu cuţitul şi aceasta sub privirea speriată a copiilor. Au urmat evenimente tragice în familie. Aveam patru copii. Băiatul cel mai mare la vîrsta de 19 ani s-a îmbolnăvit şi a fost internat într-un sanatoriu TBC. După multe suferinţe a murit la 23 de ani. Moartea băiatului m-a zguduit profund, dar, şi de data aceasta, Satana a venit cu viclenie şi mi-a şoptit: "Iată, nene Paul, acum ai motiv să bei, nu-ţi mai poate reproşa nimeni nimic". Dar îmi era ruşine să merg în locuri cunoscute. Mergeam la restau-
84
rante periferice şi chiar în alte localităţi unde nu mă cunoştea nimeni. De multe ori am dormit pe malul rîului sau în cimitir, pe unde m-a apucat noaptea.
La un chef de noapte m-am amestecat într-un grup de militari. I-am provocat la scandal. Unul dintre ei a vrut să mă împuşte. Am scăpat ca prin minune. Acum ştiu că numai Domnul Dumnezeu m-a salvat de la moarte.
Cu altă ocazie îmi amintesc că am vrut să mă urc într-un tren în mişcare. M-am prins de bara scării, dar n-am avut putere să mă urc. Trenul îşi mărea viteza şi eu simţeam cum mă părăsesc puterile. Tot o mînă necunoscută m-a tras în interiorul vagonului. Mai mult de o săptămînă am simţit pe mînă durerea care mi-a lăsat-o mîna ce m-a tras în vagon. Domnul m-a salvat de la moarte. Mi se întărea tot mai mult mesajul divin: *"Mai înainte ca să te fi întocmit în pîntecele mamei tale, te cunoşteam ţi, mai înainte să fi ieşit din pîntecele ei, Eu te pusesem deoparte" (Ieremia l: 5).*
A trecut multă vreme pînă cînd inima mea împietrită s-a spart pe dragostea crucii.

Am fost şef de orchestră. Cu ocazia unui chef, un flăcău căruia nu i-a plăcut melodia pe care am cîntat-o a vrut să mă omoare cu un cuţit pe la spate. O femeie a intervenit cu promptitudine şi a abătut mîna ucigaşului. Sînt convins că numai mîna lui Dumnezeu mi-a salvat din nou viaţa. Permanent am avut vînătăi şi fracturi.
De la un restaurant modern, dar totodată şi periculos, am plecat acasă, beat fiind. Nu ştiu ce mi s-a întîmplat pe drum, atîta doar că am auzit un strigăt. Mai tîrziu am aflat că fusesem lovit şi mi-am pierdut cunoştinţa. Un biciclist care trecea pe acolo a strigat la cei 5 agresori care au fugit.
85
Omul m-a luat şi m-a dus acasă. O altă salvare de la moarte. Acel om m-a rugat să nu mai beau. Dar eu nu m-am putut abţine.
Cu ocazia următoare, doi ştrengari m-au dus acasă şi m-au legat de patul de fier. A fost îngrozitor. Am fost imobilizat complet. Funiile mi-au ros pielea de pe braţe şi de pe picioare. După multe sforţări am reuşit să scot un picior. în cele din urmă am scăpat cu totul de frînghie. Normal că a urmat o altă scenă piperată cu bătăi şi cuţite.
Odată am fost închis în casă, la etaj, ca să nu pot ieşi. Dar am sărit pe geam şi mi-am fracturat un picior. Şi am plecat aşa, cu piciorul fracturat, la birt.
Totul mergea spre ruină. Viaţa mea mergea spre ruină. Prăvălia bine pusă la punct se ruina văzînd cu ochii. De asemenea, şi cîştigul mi se micşora.
Odată în urma unui scandal, vecinii au chemat poliţia, dar eu am insultat un poliţist şi am fost arestat trei zile.
într-o seară, întorcîndu-mă acasă am avut o privelişte groaznică. Casa era goală. în casă nimeni. Nu pot exprima ce am simţit atunci. Niciodată n-am strigat la Dumnezeu pînă atunci: "Dumnezeule, fie-Ţi milă de mine şi ajută-mă!"
Fereastra dinspre stradă era deschisă şi mulţi se opreau şi ascultau vaietele mele. Obosit am adormit. A doua zi, am intrat din nou în birt, pentru a mă îmbăta iarăşi. Am povestit la toată lumea păţania mea, despre familie, care m-a părăsit. Oamenii au avut milă de mine şi-mi plăteau băutura. Acesta a fost un alt motiv de beţie. Apoi, am cedat prăvălia mea, cooperativei. M-am scufundat din ce în ce mai în adînc. Am sărit cu cuţitul la fratele meu cu acuzaţia că el este vinovat pentru părăsirea familiei.
86
După atîtea peripeţii, sora mea mi-a adus o invitaţie la o confeiinţă. Cînd am văzut pe invitaţie numele lui Isus, am plecat la restaurant. Acolo mi-am adus aminte de invitaţie. M-am gîndit c-ar fi bine să mă duc pentru a mai schimba mediul. Dar nu aveam bani. Vîndusem tot din casă. De unde să iau bani? Am plecat singur spre localitatea unde se ţinea conferinţa. Regret, dar am ajuns beat. Aici am făcut scandal, am urlat ca un leu, din pricina cazării. Cei care erau deja acolo au încercat să mă liniştească, dar fără nici un efect.
M-a obsedat gîndul să plec pe neobservate. Nu era greu de realizat acest gînd, mai ales că nu era nici poartă, nici gard împrejur. Şi totuşi nu m-am putut decide să dezertez. Trei zile m-a asaltat Satana cu gîndul la evadare, după care a slăbit ispita. Cîntecele îmi păreau foarte frumoase.
Vestirea Evangheliei a început în mine o lucrare adîn-că. Plîngeam continuu, simţeam că sînt zdrobit. M-am văzut urît şi gol, păcătos şi pierdut. Oglinda lui Dumnezeu mi-a descoperit toată urîciunea mea. Am stat de vorbă cu şeful conferinţei şi i-am destăinuit viaţa. Mi-am regretat toată viaţa, am spus totul. Am simţit o bucurie neasemuită şi o uşurare. A doua zi cîntam din toată inima: *Sînt copil din neam regal.*
Simţeam că zbor de bucurie. Umblam peste tot ca unul întors din marea suferinţei. Am devenit al lui Hristos, am cîştigat o viaţă nouă.
' Cînd am ajuns acasă, am cerut scuze la toată lumea pe care am jignit-o. M-au iertat. Duşmanii s-au împuţinat, prietenii s-au înmulţit. Divorţul s-a terminat repede.
87
Judecătorul m-a întrebat dacă nu am motiv de acuzare. Am răspuns că numai eu sînt vinovat de toate.
Purtam vestea Evangheliei peste tot. Domnul mi-a pregătit multe prilejuri de mărturisiri încununate cu bucurii cereşti. Au trecut 2 ani în astfel de preocupări şi bucurii. Nu am avut

altă grijă decît să fiu dăruit cu totul Evangheliei. Am fost înconjurat cu dragoste. Un frate, odată mi-a recomandat: "Prietene, trebuie să te căsătoreşti. Nu poţi sta singur, noi ne vom ruga ca Dumnezeu să-ţi descopere soţia potrivită pentru tine".
Dumnezeu mi-a arătat-o pe cea pe care am iubit-o foarte mult. Ea trăia de la vîrsta de 16 ani în compania Domnului Isus. Tot timpul observam prezenţa Domnului în ochii ei şi aceasta era pentru mine un izvor, o încurajare pentru o viaţă nouă. Mergeam împreună la adunare, ne bucuram împreună de harul lui Dumnezeu.
Trebuie să fac cunoscut că în urma alcoolismului am suferit de rinichi, ficat, fiere. Medicii îmi dădeau 3 - 4 luni de trăit. De atunci au trecut 6 ani în perfectă sănătate. Domnul m-a vindecat. Ba, chiar am reprimit şi băiatul pierdut. Din această căsătorie s-a născut un băieţel care semăna întru totul cu cel decedat. L-am botezat cu acelaşi prenume. Şi copiii mă iubesc şi m-au iertat. Citesc zilnic Sfînta Scriptură, sînt altul prin Cuvîntul Lui. îl Slăvesc şi-I mulţumesc pentru mila nemărginită ce-a avut-o pentru mine. Obrazul îmi străluceşte de bucurie, iar oamenii cred că sînt nebun. Am devenit alt om. M-am schimbat complet, nu mai sînt sclavul alcoolului. Am bucurii cereşti, interminabile. Doresc aceeaşi experienţă pentru toată lumea.
88
7. *Medici şi unicul medic, Domnul Isus!*
Mărturia unui bărbat de 50 de ani. *"Scroafa spălată s-a întors să se tăvălească iarăşi în mocirlă" {2 Petru 2:22).*
Şi cel credincios poate să ajungă din nou în abisul păcatelor. După naşterea din nou, prin Duhul şi prin mila lui Dumnezeu, L-am servit pe Domnul Isus multe decenii la rînd. Alunecarea spre alcoolism a început numai cu un păhărel. După operaţia de stomac, doctorul mi-a prescris să beau în timpul mesei un păhărel de vin acru. La început, într-adevăr, am băut un păhărel, dar mai apoi am început mai des şi cu pahare mai mari. Deodată n-am mai avut control asupra mea. Am devenit asemenea unui automobil cu sistemul de frînare defect.
Coborîrea se accelera. La locul de muncă nu mai corespundeam, în familie devenisem insuportabil, mincinos. Lepădat de prieteni. Iubit de fraţi, dar compătimit. Dărîmat moral, spiritual, fizic. Am devenit pentru copii o pricină de ocară. Fiica mea, care ajunsese între timp la credinţă, îmi citea din epistola lui Iacov: *"Este vreunul pri-tre voi bolnav? Să cheme pe presbiterii bisericii şi să se roage pentru el, după ce îl vor unge cu untdelemn în Numele Domnului" (Iacov 5:14).*
în vremea scrierii Bibliei, aceasta a fost terapia generală: Isus. Ştiam că vindecarea mea era legată de un tratament de dezalcoolizare. Numai că nu aveam puterea să merg la medic. Un prieten adevărat, care la nevoie se cunoaşte, m-a luat de mînă şi m-a dus la medic. Mi-a fost ruşine şi frică de cură.
Eva - şefa curei - ne-a îndrăgit foarte mult pe noi, pe cei care doream să ne vindecăm. Cu multă pricepere, duioşie şi cu o atitudine potrivită, ne-a ajutat la refacere.
89
Fraţii şi noi ne rugam continuu. Soţia s-a pocăit. A ajuns la concluzia că noi amîndoi am fost bolnavi. Acum căutam împreună calea vindecării. Prima dată, a trebuit să condamnăm minciuna. încet, încet, m-am vindecat.
Au trecut 6 ani de atunci. Astăzi, vinul nu mai are acea atracţie păcătoasă pentru mine. Viaţa de familie s-a calmat întrutotul; lucrez bucuros, am pieteni din ce în ce mai mulţi. Toate acestea, se datorează Mîntuitorului drag, Isus Hristos, şi cu contribuţia medicilior şi medicamentelor.
Astăzi nu mai iau antialcool. Am învăţat că izbăvirea cîştigată prin credinţă se poate menţine numai prin credinţă. Ori de cîte ori mă întîlnesc cu băutura, îi mulţumesc Domnului că nu mai trebuie să beau şi-I cer să-mi dea harul Lui să nu mai beau nciodată.
8. Nu prin propria mea putere
Mărturia unei femei tinere după mai multe cure de dezalcoolizare, divorţ, diverse conflicte familiale, sociale, toate pe motivul alcoolismului. "Sînt sănătoasă, nu mai beau de mult timp şi nu prin propriile puteri. M-am regăsit pe mine însămi. Citesc Biblia şi cărţi evlavioase. Studiez viaţa sfinţilor. Am citit mult despre oameni cu patimi asemănătoare. Mi s-a

descoperit că nu mai am altă scăpare decît drumul crucii, prin harul mîntuirii Domnului nostru Isus Hristos."

9. Medicamentul farmacistului

Din fragedă copilărie am pornit pe calea credinţei. După bacalauareat m-am înscris la Facultatea de Teologie. După un semestru am părăsit teologia şi m-am

înscris la Facultatea de Farmacie. Treptat, treptat am ajuns la ateism. Concomitent am devenit şi alcoolic atît de grav, că am fost mutat cu serviciuldin loc în loc. Dar la fiecare loc de muncă prima grijă era să-mi găsesc prieteni din categoria alcoolicilor. Starea aceasta a durat 20 de ani.

La întîlnirea de 25 de ani cu colegii de liceu, s-a aşezat lîngă mine un fost coleg de clasă care era preot. El mi-a zis: "Ştii de ce ai ajuns în această stare? Pentru că viaţa pe care o trăieşti este fără Isus". "S-ar putea", i-am răspuns. "M-am rugat pentru tine, ca Dumnezeu să nu te lase în mocirlă".

După două săptămîni, i-am scris o scrisoare: "Domnul m-a reprimit. M-a izbăvit de alcool şi de fumat. Fumam zilnic 70 - 80 ţigări. Au trecut 4 ani de atunci. M-am angajat în adunare pentru lucrarea Domnului. Am continuat studiile teologice perin corespondenţă. Domnul să fie slăvit pentru lucrarea Sa minunată !

10. *"..Am auzit rugăciunea ta /..."* *(Isaia 38:5)* Mă trag dintr-o familie de preoţi. Cu 250 de ani în urmă, toată spiţa neamului meu era formată din preoţi. Eram foarte mîndru de acest lucru. Tata specialist celebru. M-am fălit mult şi eu că o să fiu unul dintre aceia care aduc faimă şi glorie familiei. Am vrut să mă fac medic, dar n-am fost primit la Facultatea de Medicină. Adunam experienţe amare în capul meu răsfăţat şi încăpăţînat. Lucrînd la spital m-am obişnuit cu băutura şi ţigara, fiindu-mi la îndemînă amîndouă.

Mai greu am suportat greutăţile serviciului respectiv, manipularea oalelor cu urină, transportul bolnavilor, pansarea etc. Adică tot ce trebuie să facă un viitor medic.

După mai multe încercări tot nu am reuşit să mă înscriu la Facultatea de Medicină. Eram dezorientat. Ce să mă fac? în cele din urmă am spus tatălui că mă înscriu la Teologie. Tata bucuros din cale afară îmi spune: "Tu ştii cît m-am rugat eu pentru aceasta?"

M-a impresionat foarte mult declaraţia tatălui, ca prim reper de experienţă privind puterea rugăciunii. Ştiam de existenţa şi puterea lui Dumnezeu. Dar eu sînt eu. Sînt unicul comandant al meu şi al soartei mele. în aparenţă eram pe un făgaş bun, după mine. La Teologie a fost o atmosferă deosebită, dar am avut şi eu, "eul" meu deosebit.

Predicam iubirea lui Dumnezeu, dar Dumnezeu îmi era străin şi eu eram străin faţă de Dumnezeu. Nu-mi era jenă să trăiesc aşa, în ipocrizie. Nu-mi păsa de rolul făţarnic de la chemare la fariseism.

Prin această indiferenţă spirituală, asemănătoare cu a altor colegi, am parcurs cei 5 ani de facultate. Am fost repartizat ca ajutor de preot. Scandaluri la rînd, ritm accelerat spre prăpastie. Eram mereu prezent la toate chefurile.

în foarte scurt timp am pierdut stima ce trebuia să o aibă solul lui Dumnezeu. Oamenii credincioşi mă desconsiderau. Dar oriunde mergeam mă îmbiau cu paharul pentru a mă afunda şi mai adînc în mocirla alcoolului.

Să ne gîndim: nu sîntem oare vinovaţi pentru mulţi alcoolici pe care noi îi ispitim, cînd din ospitalitate exage-

rată îi invităm să bea? Cineva odată în batjocură^ dar cu un ton plin de conţinut şi foarte serios a întrebat: "de ce nu-i dai otravă, e moarte sigură şi suferă mai puţin decît de vin?"

Totdeauna erau oameni care mă pofteau la băutură, iar eu îi căutam numai pe ei. Satana nu scapă uşor de robul lui. Cîteodată slăbeşte lanţul robiei, dar numai cu gîndul să-1 strîngă mai tare. încercam deseori să mă eliberez şi să nu mai beau, dar fără efect. De-abia aşteptam ocazia să mi se ofere de băut.

Am fost mutat dintr-un loc în altul, dar fără folos. Am avut întreruperi, dar din ce în ce mai scurte. N-am avut puterea să mă opresc pe pantă. Auzeam mustrări, cuvinte de dragoste pe care le consideram jigniri.

"Cu ce drept se bagă în viaţa mea?"
Un ultim asalt satanic ca la toţi alcoolicii şoptea: "Lumea nu mai are nevoie de tine, nu te doreşte nimeni, spînzură-te !" şi n-am ştiut să răspund la o astfel de nebunie.
Un coleg mereu mă invita la conferinţe pe care eu le evitam întotdeauna. Nu-şi slăbea nici chemarea, nici speranţa pentru mine. Bine a făcut ! în cele din urmă am acceptat. Aşa am ajuns la o conferinţă unde a trebuit să mă prezint, cine sînt, de unde vin şi să mă confrunt cu Cuvîn-tul divin. M-a izbit cuvîntul: *"Am ascultat rugăciunea ta .'"* Aşa mult mă iubeşte Dumnezeu?
Doamne, Tu şi un suspin din adîncul inimii îl asculţi şi-1 iei în serios? Ai luat Tu seama? Atenţia şi dragostea aceasta m-au copleşit, m-au forţat înaintea lui Dumnezeu să mărturisesc toată viaţa mea pierdută.

în săptămîna care a urmat, toate cuvintele Bibliei, numai spre mine au fost îndreptate şi le-am primit cu multă satisfacţie şi bucurie. Dar, diavolul, tot dădea tîrcoale în jurul meu. Am vrut să fug.
într-o zi, m-am prezentat la discuţia confidenţială. Iar am golit paharul cu spurcăciuni. Mă rugam în genunchi: "Isuse, fie-Ţi milă de mine !" El m-a primit din nou. Din momentul acela, s-a schimbat lumea din jurul meu. Oamenii erau aceeaşi şi totuşi alţii. Am scăpat din abis, din lanţurile alcoolismului şi priveam în jurul meu cu satisfacţie. Interiorul şi exteriorul meu era numai un imn. Slăveam pe Dumnezeu şi pe Fiul Lui în lung şi-n lat.
Eram stăpînit de o bucurie de nedescris. în acea noapte de 3 ori m-a trezit Satana încercînd să stingă focul Duhului: "Nu eşti al lui Isus, nu eşti un om pocăit !" De fiecare dată am răspuns cu plinătatea fericirii: "Ba da, sînt al lui Isus care m-a răscumpărat cu sîngele Lui vărsat pe Golgota". M-am întors pe partea cealaltă şi-am putut adormi.

11. Din har în har

La vîrsta de 20 de ani, eram alcoolică. Am patru copii dintre care unul alcoolic, despre care nu mai ştiu nimic. Şi el are trei copii, care sînt la orfelinat. Soţul a murit de hemoragie cerebrală. Am rămas singură. Am fost la o cură de dezalcoolizare, dar fără efect.
în timpul tratamentului am auzit Cuvîntul salvator al lui Isus Hristos: "Ai patru copii. Făgăduieşte că niciodată nu vei mai bea, pentru aceşti copii care sînt sănătoşi, cu toate că unul dintre ei este alcoolic. Şi vei merge în locuri

unde se vesteşte Cuvîntul lui Dumnezeu. Isus a părăsit 99 de oi ca să caute a suta oaie pierdută".

XXII. ÎN MISIUNE DE RĂSPUNDERE SACRĂ

După prima crimă, Dumnezeu a întrebat pe Cain: *"Unde este fratele tău, Abel? El a răspuns: Nu ştiu. Sînt eu păzitorul fratelui meu?" (Geneza 4: 9).*
De milenii sună acest răspuns cinic din gura multor oameni care nu simt răspunderea pentru semenii lor. Oare putem să trecem indiferenţi pe lîngă semenii noştri? Oare Domnul Hristos nu a venit pentru cei păcătoşi? Nu putem trece ca levitul sau preotul pe drumul Ierihonului pe lîngă cel lovit, bătut, jefuit.
Dumnezeu ne trimite fără drept de apel la orişicine. Planul lui de mîntuire este absolut. Dumnezeu *"voieşte ca toţi oamenii să fie mîntuiţi şi să vină la cunoştinţa adevărului" (1 Timotei 2:4).*

XXIII. PREVENIREA

Prevenirea trebuie să înceapă din familie. Femeia însărcinată trebuie să se ferească de băuturi alcoolice. Este foarte periculos alcoolul pentru sarcină. Prin viaţa exemplară în familie, se creează un mediu adecvat în ceea ce priveşte dezvoltarea normală a copiilor. Este interzis a li se da copiilor alcool sub orice formă. Cu educaţie şi rugăciune putem contribui la creşterea lor. Să nu forţăm pe nimeni la băutură. Nu ştim niciodată cum şi în

cine putem să declanşăm pasiuni dăunătoare, ireversibile.

97

XXIV. SALVAREA

Pentru alcoolci mesajul nostru este: "Se poate scăpa!" iar pentru biserici, pentru credincioşi este: "Răspundere". Putem contribui cu rugăciuni, cu dragoste prin iubirea lui Dumnezeu, în vederea salvării nu numai a alcoolicilor, ci a tuturor celor care se zbat în lanţul satanic. Aceasta, deoarece *"nădejdea aceasta nu Uişală, pentru că dragostea lui Dumnezeu a fost turnată în inimile noastre prin Duhul Sfînt care ne-afost dat" (Romani* 5.5;.
'W« *te lăsa biruit de rău, ci biruieşte răul prin bine"* (Romani 12. 2i> De la moartea pe Golgota ştim că binele este mai puternic decît răul şi răul poate fi învins. Mai înainte am citit mărturia celor izbăviţi. Am găsit printre ei copii aduşi la pocăinţă de rugăciunile părinţilor.
Şi copiii pot contribui la salvarea părinţilor. Un acar obişnuia să bea. La ziua onomastică a invitat cîţiva colegi şi a comandat soţiei să fie şi vin la masă. Băieţelul său a legat un şnur roşu la gîtul sticlei de vin. Tatăl a întrebat: "Ce înseamnă asta?" Băiatul a răspuns: "Tăticule nu m-ai învăţat tu că semnul roşu înseamnă linie închisă, iar conducătorul de locomotivă opreşte trenul? Şnurul roşu înseamnă pericol".
98
Copilul privea atent şi întrebător la tatăl său. Tatăl său a luat în serior intervenţia copilului. A cetut iertare soţiei şi din acea zi a început pentru el o viaţă nouă în familie.'

99

XXV. PUTEREA SALVĂRII

Salvarea alcoolicilor trebuie însoţită de o vocaţie şi pasiune profundă pentru cel care este robit de băutură: vocaţia mîntuirii. Fără această condiţie, misiunea noastră este sortită eşecului. Cine poate să fie o unealtă aptă pentru o astfel de misiune? Cel care şi el personal a experimentat puterea de izbăvire a Domnului Isus Hristos, care crede în puterea Lui, în dragostea Lui nemărginită.
Cel care este chemat şi trimis de Dumnezeu îşi face datoria cu toată dragostea, cu îndelungă răbdare, iubeşte pe acei pe care nu-i iubeşte nimeni, chiar suferă pentru ei, aşa cum ne spune apostolul Pavel în 1 Corinteni 13: 5-7. Aşa cum spunea şi preotul Friederich Badelschwinh în cadrul Bisericii Evanghelice din Germania: "Orice dragoste are valoare numai raportată la serviciul investit de cel ce o oferă".
Cel ce se angajează la o astfel de misiune trebuie să ştie că se angajează la sacrificii serioase. Sacrificiul de timp. Poate că trebuie să te duci de 5 - 6 ori la un alcoolic pînă îl găseşti acasă sau pînă îl găseşti în stare de a vorbi cu el. Poate că de nenumărate ori trebuie să-1 chemi la adunare, întrunire sau conferinţă, pînă cînd acceptă să vină.
100
Trebuie sacrificate bunuri materiale, financiare, după caz. Este cu desăvîrşire greşit să se întrebuinţeze bani pentru a cumpăra alcool. Dar dacă alcoolicul suferă de foame sau alte necesităţi umane, în afară de alcool, sîntem datori să-1 ajutăm. Dacă familia alcoolicului este în mizerie, ne obligă porunca sfîntă a dragostei s-o ajutăm.
Şi dacă se observă o îndreptare evidentă, trecem la abordarea spirituală. Trebuie renunţare totală la eul nostru. Scriptura ne spune categoric: "moarte eului". Cel care s-a consacrat pentru viaţa alcoolicilor, prin dragostea lui Hristos să renunţe la

stimă, la aprecieri, să nu nădăj-duiască la succese rapide. Dacă este sensibil la astfel de lucruri, să nu înceapă o astfel de lucrare, deaorece nu va trece examenul la acest "test de smerenie". Să se pregătească fără iluzii pentru orice durităţi, jigniri, calomnii sau altele de acest fel.
O femeie milostivă a ridicat un alcoolic din şanţ şi 1-a dus acasă. A doua zi a fost învinuită că i-a luat banii din buzunar. Erau banii pe care-i dăduse pe băutură.
Unui misionar pentru salvarea alcoolicilor i s-a spus de către o soţie: "Lasă-1 în voia soartei poate moare mai repede şi scap de el". Deseori vecinii sau cunoscuţii alcoolicilor zic: "Dacă ar avea minte nu ar veni după un asemenea om !" De multe ori aceasta este şcoala răbdării, credincioşiei şi a consecvenţei. *"Prietenul adevărat iubeşte oricînd, şi în nenorocire ajunge ca un frate" (Proverbe 17:17).*
Alcoolicul, chiar în starea de ebrietate, este foarte sensibil la batjocură, dispreţ, jignire sau chiar la o privire dispreţuitoare.
Cel împuternicit din partea Domnului Hristos pentru lucrarea între alcoolici trebuie să dea o mărturie clară
101
despre ataşamentul profund faţă de ei. Să se identifice cu ei **nu** în beţie, ci în frăţia harului primit. Trebuie expuse pe larg frumuseţea şi efectul harului. *"Căci, dacă este* ***cineva în Hristos, este o făptură nouă. Cele vechi s-au dus; iată că toate lucrurile*** *s-au făcut* ***noi"*** *(2 Corinteni 5:17).*
Smerenia nu se crede niciodată superioară celuilalt. Se transpune în greutăţile lui, îl ascultă, îl compătimeşte, numai aşa se poate realiza o legătură frăţească între ei.
Nu se admite sub nici o formă să oferi un păhărel alcoolicului.
Este adevărat că în spiritul slobozeniei creştine credinciosul poate consuma vin în mod cumpătat. Dar în tot acelaşi spirit poate să nu consume. Este mai bine să nu se ***bea pentru*** *a* ***nu*** *fi pricină de poticnire pentru cel slab.*
"Toate lucrurile *sînt* ***îngăduite, dar nu toate sînt de folos. Toate lucrurile sînt îngăduite, dar nu toate zidesc. Nimeni să nu-şi caute folosul lui, ci fiecare să caute folosul altuia. Să mîncafi din tot ce se vinde pe piaţă, fără să cercetaţi ceva din pricina cugetului Căci al Domnului este pămîntul şi tot*** *ce* ***cupinde eT*** *(1 Corinteni 10:23-26).*
Cunoscutul om de stat indian, Ghandi, a postit pentru cea mai mică dintre surorile lui, care devenise alcoolică. Postul **lui** a fost foarte serios. Nici mîncare, nici băutură. Cufundat în rugăciune, ducea o luptă aprigă contra demonului băuturii. După multe zile de post şi rugăciune, a ajuns la pat. Sora lui, a promis solemn că nu mai bea. Ghandi i-a spus că va reîncepe postul, dacă ea va bea din nou. Este ştiut că acest soi de demoni se îndepărtează numai cu post şi cu rugăciune. Contra demonului alcoolului este nevoie de credinţă, de dăruire completă **pentru** luptă.
102

Eşecul nostru, laşitatea, credinţa slabă se pot cîntări în rezultatele noastre în misiunea cu alcoolicii. Oare nu există între cunoscuţii noştri familii, prieteni unde există acest demon?

103
XXVI. CE ESTE DE FĂCUT?
S-a stăruit în rugăciune neîncetat cu ajutorul Duhului lui Dumnezeu, care poate să învingă duşmanul mai puternic decît noi. Cum devine un alcoolic, contraalcoolic?
Taina cea mare de izbăvire prin sîngele Mîntuitorului a unui alcoolic îl face pe cel izbăvit un lucrător util pentru salvarea alcoolicilor. Munca lor este mai eficace ca a oricui, întrucît el din proprie experienţă cunoaşte amănuntele şi stadiile

alcoolismului împreună cu scăparea din el. Un fost alcoolic, eliberat din cătuşele lui Bachus, a spus în faţa unui public numeros: "Eficienţa misiunii între alcoolici este vocaţia".
După vocaţia acceptată, Dumnezeu îţi trasează sarcini concrete privind salvarea şi ajutarea alcoolicului, pînă cînd acesta este destul de tare pentru a se menţine singur pe calea mîntuirii.
Să fie matur, să aibă clarviziune în lucrurile spirituale şi să nu se uite la cele ce se văd, ci la promisiunile lui Dumnezeu.
Cel care a primit cel mai de preţ dar de pe pămînt "iertarea păcatelor" îl transmite şi el mai departe altora.
"Fii *cu luare aminte asupra ta însuţi şi asupra învăţăturii* 104
pe care o dai altora, stăruieşte în aceste lucruri, căci, dacă vei face aşa, te vei mîntui pe tine însuţi şi pe cei ce te ascultă"
(1 Timotei 4: 16).
Din această învăţătură primim îndemnuri pentru a conduce şi pe alte persoane la Hristos. Avem nevoie de multe rugăciuni, dragoste şi îndelungă răbdare într-o astfel de îndeletnicire. Am familii unde umblu de zece ani, aceştia au încredere în sine, în puterile lor, nu în Cuvîntul Mîntuitorului, dar mă primesc cu bucurie cînd îi vizitez. Familiile lor suferă şi ele cu ei, dar sînt sigur că va veni vremea să se pocăiască şi ei. îi invităm la adunările noastre şi dacă nu vin îi vizităm şi îi chemăm din nou.
O biată mamă disperată pentru fiul ei alcoolic ne-a rugat s-o ajutăm. Nu am avut timp să-1 vizitez, dar i-am scris o scrisoare în care i-am povestit despre pocăinţa mea. I-am explicat c-am fost un alcoolic notoriu, dar prin mila lui Dumnezeu am fost eliberat de lanţurile alcoolului. Apoi, am şi uitat de scrisoarea respectivă. După 8 ani am primit vestea că de la primirea scrisorii nu mai bea şi s-a făcut om cumsecade. Nu l-am întîlnit niciodată, nu-1 cunosc, dar Dumnezeu 1-a adus la pocăinţă printr-o scrisoare.
Soţia unui mare funcţionar ne-a cerut un ajutor, deoarece nu mai rezistă cu nervii datorită soţului alcoolic. Am promis că vom face tot ce stă în putinţa noastră. Am îndemnat-o la rugăciune şi încredere în puterea lui Dumnezeu pentru salvarea soţului. Ne-am rugat şi noi. Duhul lui Dumnezeu ne-a descoperit că-n situaţia actuală este mai bine să scriem o scrisoare, decît să facem o vizită.
105
După cîteva săptămîni, a venit la noi soţia foarte bucuroasă că soţul ei a primit scrisoarea, a citit-o şi-a pus-o în sertar; n-a scos nici un cuvînt, dar de atunci n-a mai băut.
Au trecut 7 ani de atunci şi familia este fericită. Pe alcoolic trebuie să-1 conducem la Isus, la cruce, la Golgota, să recunoască jertfa Domnului Isus pentru păcatele sale. El trebuie să înţeleagă că este robul alcoolului şi nu există alt mijloc de scăpare, decît numai predarea în mîna Domnului Isus. Să recunoască deschis că a păcătuit, faţă de sine, familie, societate, dar şi faţă de Dumnezeu.
Isus este Cel ce iartă păcatele, din El izvorăsc puteri divine, care pot fi experimentate de cei ce se apropie de El cu credinţă. Nu se poate obţine mîntuirea pe căi false, prin spate, ci numai faţă-n faţă cu Domnul Isus.
O femeie care a încercat vindecarea pe ascuns, a trebuit să se demaşte şi să spună totul pe faţă.
"Şi era o femeie, care de doisprezece ani avea o scurgere de singe. Ea suferise mult de la mulţi doctori; cheltuise tot ce avea, şi nu simţise nici *o* ***uşurare; ba încă era şi mai rău. A auzit vorbindu-se despre Isus, a venit pe dinapoi prin mulţime, şi s-a atins de haina Lui.***
Căci îşi zicea ea: «Dacă aş putea doar să mă ating de haina Lui, mă voi tămădui». Şi îndată, a secat *izvorul sînge-lui* ***ei. Şi a simţit în tot trupul ei că s-a tămăduit de***

boală. Isus a cunoscut îndată că o putere ieşise din El; şi *întorcîndu-****Se spre mulţime, a zis: «Cine s-a atins de hainele Mele?»***
Ucenicii I-au zis: «Vezi că mulţimea Te îmbulzeşte, şi mai zici: « Cine S-a atins de Mine?» El Se uita de jur împrejur să vadă pe cea care făcuse lucrul acesta. Femeia, înfricoşată şi
106
tremurînd, ***căci ştia ce se petrecuse în ea,*** *a venit de* ***s-a aruncat la picioarele Lui şi I-a spus tot adevărul***
Dar Isus i-a zis: «Fiică, credinţa ta te-a mîntuit; du-te în pace, şi fii tămăduită de boala ta» *(Marcu* 5. *25-34).*
Cel salvat are datoria primordială de a vizita biserica în sînul căreia şi-a primit salvarea. El va căuta instinctiv legătura cu fraţii. Va găsi o frăţietate sinceră, profundă, bazată pe dragostea Domnului Isus.
Autorul prezentei lucrări redă, în versurile de mai jos, frămîntările, zbuciumările, dar şi izbăvirea din robia lui Bachus:
SCHIMB DE PAHAR

In fiecare seară cînd merg acasă
Blestem, cert copiii speriaţi
Pustiirea casei e mare
Beznă chiar, dureri şi miros de ţuică
Iar cînd soţul vine beat
îl aşteaptă domol un zîmbet btînd
"Nu mai întrebi unde-s banii?"
Faţa soţiei e sobră şi lină.
"Ce-i cu tine de nu mă cerţi? Cum te-ai schimbat?" "Secretul e Isus L-am primit de curîndpe El Slăvit să fie Domnul Cel de Susr L-ai primit pe El? Ce cătuşe, Tare, e foarte tare patima Dar vine Cel care e mai tare! Dispari negură, dispari, dispari!
107
Hristos El însuşi e dragoste şi lumină
Pe cel încătuşat şi robit de patimi
El îl scapă de pahar
De chin, de patimi şi de amar.
îti aruncă paharul demonic
In mîna Lui e alt pahar
în pragul birtului strigă:
Veniţi la El, eplin cu HAR!
Statutul şi societatea în lupta contra alcoolismului au un rol secundar pe lîngă Biserica lui Hristos, care, cu mijloace divine şi cu slujitorii Săi, duc programul ceresc spre realizare, în rîndul alcoolicilor.
Biserica lui Hristos are menirea superioară, după ce se termină tratamentul de dezalcoolizare, de a continua salvarea sufletelor de alcool, are menirea de a primi pe cei alcoolici cu o dragoste deosebită, în spiritul Evangheliei, ca cei din urmă să fie cei dintîi.
în pilda fiului risipitor, ni se arată atitudinea fratelui mai mare care nu a vrut să intre în casă, pentru că tatăl său îl primise pe fratele cel mic ca şi cum nu ar fi făcut nimic rău. Tatăl a întîmpinat şi pe acest fiu mai mare, dar acesta i-a reproşat tatălui comportarea sa. Fariseii se depărtau de păcătoşi. Domnul Isus însă, a fost şi este Prietenul păcătoşilor.
Cititorule, care eşti alcoolic sau fără Hristos, eşti asemenea monumentelor din cimitire, care în negura nopţii par oameni . Iată ce spune Sfînta Scriptură: *"Cine are pe Fiul are viaţa, cine n-are pe Fiul lui Dumnezeu n-are viaţa"*
(1 local 5:12).
108

EPILOG

Autorul prezentei lucrări a murit în împrejurări tragice. Soţia, prin Duhul lui Dumnezeu, a descris pe larg împrejurările şi suferinţele de două săptămîni ale acestuia, ca un episod de viaţă demn de urmat a celui decedat, un adevărat imn de slavă acompaniat de corurile cereşti.

în dimineaţa zilei de luni, 2 mai, am petrecut la gară pe fiul nostru Ladislau. La despărţire, soţul meu a rostit bi-necuvîntările lui Aaron, i-a dorit concediu plăcut şi întoarcere acasă sănătos şi cu spiritul întărit. Apoi am plecat la sediul central al Misiunii de dezalcoolizare. Soţul lucra la pregătirea unei conferinţe, iar eu scriam pe plicuri,adresele invitaţilor. Apoi am plecat acasă. Cît de bine ne simţeam împreună acasă !

Soţul mi-a zis: "Draga mea du-te la băi. în fiecare an în luna mai te-ai dus; ştiu că-ţi lipseşte foarte mult o cură de odihnă şi tratament".

înfloreau salcîmii. Mireasma lor dulce năpădea peste tot în curte, în camere. Ciocîrliile lăudau pe Atotputernicul Creator. Viţa de vie îşi întindea lăstarii, grădina de zarzavaturi clocotea de sevă, totul era verde ca o oază în deşert. Am observat cu bucurie nemărginită cum iubitul

109

meu soţ se plimba prin grădină. Apoi a intrat în casă şi mi-a zis: "Ştii draga mea, că şi mie-mi place mai mult la ţară decît în forfota capitalei? Aici mă bucur împreună cu tine. Toată noaptea am muncit".

în ziua următoare, a fost la o întrunire la casa parohială romano-catolică din apropiere, unde, la cererea protopopului, a făcut o expunere despre **Misiunea antialcoolică** din ţară.

De aici a plecat cu trenul într-o localitate lîngă capitală pentru o conferinţă de 5 zile, la care au participat medici, reprezentanţi ai diferitelor instituţii cointeresaţi în probleme de dezalcoolizare şi lucrători spirituali. De acolo a plecat spre oraşul S. pentru predica de duminică.

între 10 -14 mai eu am fost la o staţiune balneară. Dar sîmbătă am venit acasă pentru ca soţul meu iubit să găsească pe cineva acasă şi pentru a-1 putea aştepta luni la gară.

Bucuria lui a fost de nedescris pentru primirea făcută şi pentru că m-a găsit acasă. Mi-a povestit, pe scurt, despre conferinţă, despre binecuvîntările revărsate peste ei, comuniunea cu fraţii, noile cunoştinţe. Era foarte obosit. Aştepta corespondenţa. Am lucrat pînă la miezul nopţii. Duminică, am avut opt musafiri. Seara, la şapte şi jumătate, după plecarea ultimului musafir ne-am culcat. Soţul m-a întrebat: "Spune-mi draga mea pînă cînd voi rezista în ritmul acesta? Puterea noastră se micşorează, îmbătrînim pe zi ce trece. Iar după fiecare conferinţă, cresc obligaţiile cu noi cunoscuţi care solicită îngrijire, tratament, corespondenţă. Adunările aşteaptă predici, niciodată nu ai timp de recreere.

110

în Germania, Misiunea are 80 de colaboratori independenţi. La noi lucrarea abia începe.

Pe fiica noastră, Irina, am avut fericirea s-o plîngem împreună. Chiar acum îmi vine în minte că se apropie ziua cea mai grea, cînd unul din noi va veni singur acasă de la cimitir. Vai! Vai! Draga mea, numai asta nu ! încă nu ! Strămoşii mei care mi-au fost omorîţi au avut o viaţă lungă. Dar iubita mea, să nu mori înaintea mea. Eu nu ştiu, nu pot să trăiesc fără tine ! Lucrarea aceasta n-aş putea s-o fac fără tine ! Numai să trăieşti. Numai să mă aştepţi acasă, şi pentru mine aceasta este destul, este prea destul!"

"Da, am izbucnit eu în plîns, tu pleci în sînul Mîntuito-rului, iar eu rămîn singură, bolnavă. Sînt pierdută şi neputincioasă fără tine ! Nu pleca, nu te las în veşnicie, numai să fim împreună".

"Bine, bine, dar mai înainte să punem casa la punct,ca să nu-i lăsăm băiatului dezordine. Da, e bine, hai să pornim la treabă!"
în deplină dragoste şi unitate, fericiţi, am lucrat împreună toată noaptea. El lucra la un studiu despre tratamentul alcoolicilor pătimaşi, despre îngrijirea lor spirituală. Concomitent îmi dicta jurnalul cu obişnuitele evenimente zilnice.
Pregăteam afişele pentru conferinţa următoare. S-a pregătit de drum, de plecare. Am citit din Biblie, am înge-nuchiat pentru rugăciune, iar după dejun l-am petrecut la gară.
în drum spre gară am putut sta de vorbă despre problemele personale şi de familie. Mi-a spus: "înainte de masă, am o problemă la Centru. Fac o vizită la N. Z. Are pro-
111
bleme de recidivă. După amiază plec la V. şi predic toată săptămîna acolo. Mă întorc în seara Rusaliilor. La 28 mai, avem întîlnire cu colaboratori ai Misiunii de Dezalcooli-zare. Următoarele zile sînt liber.
Luni sau marţi vin la tine. Vom petrece 3 - 4 zile împreună şi ne vom odihni puţin. Vom fi împreună şi la Conferinţa din R. De acolo, seara vom pleca acasă".
M-am bucurat nespus de mult că vom fi iarăşi împreună.
După ce s-a urcat în tren, l-am urmărit cu privirea pînă ce trenul s-a pierdut în depărtări. Am făcut curăţenie în casă, am pregătit lucrurile pentru călătorie. Am scris o scrisoare duioasă în care am pus cea mai nouă fotografie a mea. în prima zi de Rusalii, am vizitat o soră. A fost ceva deosebit de impresionant. Parcă nici nu eram pe pămînt.
Am ascultat pe bandă predici şi cîntece duhovniceşti. Citeam din 2 Corinteni 4: 16 - 18: *'De aceea, noi nu cădem* ***de oboseală. Ci, chiar dacă omul nostru de afară se trece, totuşi omul nostru din lăuntru se înnoieşte din zi în zi.***
Căci întristările noastre uşoare de-o clipă lucrează pentru noi tot mai mult o greutate veşnică de slavă.
Pentru că noi nu ne uităm la lucrurile care se văd, ci la cele ce nu se văd; căci lucrurile care se văd sînt trecătoare, pe cirul cele ce nu se văd sînt veşnice".
Apoi, am continuat cu 2 Corinteni 5: 1 -10: *"Ştim, în* ***adevăr, că, dacă se desface casa pămîntească a cortului nostru trupesc, avem o clădire în cer de la Dumnezeu, o casă care nu este făcută de mină, ci este veşnică.***
Şi gemem în cortul acesta, plini de dorinţa să ne îmbrăcăm peste el cu locaşul nostru ceresc, negreşti dacă atunci cînd vom fi îmbrăcaţi nu vom fi găsiţi desbrăcafi de el
112
Chiar în cortul acesta deci, gemem apăsaţi; nu că dorim să fim desbrăcafi de trupul acesta, ci să fim îmbrăcaţi cu trupul celălalt peste acesta, pentru ca ce este muritor în noi, să fie înghiţit de viaţă.
Şi Cel ce ne-a făcut pentru aceasta, este Dumnezeu, care ne-a dat arvuna Duhului. Aşadar, noi întotdeauna sîntem plini de încredere; căci ştim că, dacă sîntem acasă în trup, pribegim departe de Domnul, pentru că umblăm prin credinţă, nu prin vedere.
Da, sîntem plini de încredere, şi ne place mult mai mult să părăsim trupul acesta, ca să fim acasă la Domnul
De aceea ne şi silim să-1 fim plăcuţi, fie că rămînem acasă fie că sîntem departe de casă.
Căci toţi trebuie să ne înfăţişăm înaintea scaunului de judecată al lui Hristos, pentru ca fiecare să-şi primească răsplata după binele sau răul pe care-l va fi făcut cînd trăia în trup".
Din predica de pe bandă am reţinut că nimic nu este al meu. Toate le-am primit de la Dumnezeu. El m-a încredinţat să am grijă de ele. Tot ce am este al Lui; sufletul şi trupul, casa, soţul, timpul şi banii, copiii şi fericirea.
Oricînd poate să mi le ia. Eventual să-mi înlocuiască pe unele cu ceva mai bun, mai valoros. Cel care are viaţa nouă este născut din Duhul şi este scutit de orice fel de pierdere. M-am

bucurat nespus de mult de acest mesaj ceresc, dar după 36 de ore a venit examenul la care nu mă aşteptam.
Fiindcă soţul nu ajunsese acasă eram foarte neliniştită. La miezul nopţii, a bătut în geam un vecin. M-a strigat. Era părintele D. Gy. Prima întrebare a fost: "Trăieşte soţul?" "Da". "Ce fel de accident s-a întîmplat? Unde?" "La
113
gara din apropiere. A căzut din tren. I s-au tăiat picioarele. A fost dus la spital".
Am suspinat adînc. Binecuvîntat să fie Domnul nostru ceresc ! E mai bine să te duci în veşnicie ciung, fără picioare, decît în iad teafăr. Mi-am adus aminte de un misionar celebru căruia îi fuseseră tăiate picioarele din cauza diabetul zaharat - Ungar Aladar - care a primit aripi în loc de picioare.
Am citit "meditaţia" din ziua respectivă de la Geneza 39: 2-3 şi versetele 21-23 de patru ori. în meditaţie se spunea: *"Domnul era cu Iosif.* Orice s-ar fi întîmplat, era bine.
Aceasta este Stînca pe care pot sta neclintită. Cuvîntul de ieri confirma: *"Dacă suferă un mădular, toate mădularele suferă împreună cu el; dacă este preţuit un mădular, toate mădularele se bucură împreună cu* ef *(1 Corinteni 12:26).*
M-am întîlnit cu vecinii, am stat de vorbă cu ei, mi-am împărtăşit durerea. M-am dus la faţa locului. înaintea sălii de aşteptare, sîngele iubitului meu soţ fusese îndepărtat prin văruire. Pe linia de lîngă peron, aproximativ la 8 m, era o dîră de sînge.
"Sîngele lui Isus Hristos, Fiul Lui, ne curăţeşte de orice păcat"(i lom 1: 7). Pentru sîngele Lui vărsat pe cruce primim veşminte albe. Mi-am amintit aceste cuvinte datorită celor văzute aici.
într-o pungă de nylon am primit cîteva zdrenţe din costumul soţului meu şi un pantof. în dimineaţa următoare, cu medicul de circumscripţie m-am dus la spital. în prealabil, am discutat cu medicul de la reanimare.
"Oh ! De aş putea să uit acest tablou !" Trunchiul gol. Regiunea inghinală acoperită cu scutece împăturite în
114
două. Obrajii prăfuiţi, plini de sînge, răni. Orificiile nazale pline cu sînge închegat. Dantura lipsă. Gura deschisă, secată. Părul de pe ceafă tăiat, căci sîngera. Partea stîngă învineţită, precum şi ambele braţe. în abdomen, în piept, erau ace înfipte pentru eliminarea sîngelui închegat. Picioarele tăiate erau pansate, dar prin pansament curgea sînge.
Cearceaful, de asemenea, era plin de sînge. M-am aplecat spre el şi i-am mîngîiat părul. "Iubitule, eu sînt Margareta ta, mă auzi" Era gata să leşin. în "meditaţia" de azi, am citit că Dumnezeu a fost cu Iosif şi El o să fie mereu şi cu tine.
M-am prezentat la centru şi am comunicat accidentul. După amiază m-am dus iar la spital. în faţa spitalului era un trafic intens. Lucrări de amenajare a străzii. Am oroare de maşini, tramvaie. Cu groază nespusă privesc şasiurile tramvaielor, ca pe un mijloc diabolic, care a strivit viaţa şi cariera soţului meu. Cu lacrimi tăcute ajung acasă. La gară trec peste banda albă, camuflajul sîngelui soţului meu. Oare există alinare pentru astfel de dureri? Acasă mă aşteptau mulţi consăteni care se interesau de sănătatea soţului meu. Ne-am rugat împreună.
în general, după ora 11 ajung să-i verific corespondenţa, în noaptea asta trebuie să anunţ colaboratorii despre accident, ca să modifice programul stabilit anterior. "Doamne fie-Ţi milă de mine !"
Pe data de 25 mai m-am trezit foarte tristă, obosită. îmi răsunau în minte cuvintele din Geneza 40: 6-7: *"Iosif, cînd a venit dimineaţa la ei, s-a uitat la ei; şi i-a văzut trişti (...) şi Ie-a zis: «Pentru ce aveţi o faţă aşa de posomorită azi?»"*
115
Eu nu mă întrebam, dar alţii se întrebau: "Oare de ce s-a întîmplat această nenorocire?" în Geneza 40: 8 Iosif spune: *"Tălmăcirile sînt ale lui Dumnezeu".* Eu n-am întrebat niciodată pe Dumnezeu de ce s-a întîmplat aşa? Nu am dreptul să-L trag la răspundere pe Dumnezeu. El ştie mai bine ce să ne dea în viaţă. Accept ! El este dragoste şi pentru mine este suficient, chiar dacă acum nu înţeleg.
Examenul EKG a stabilit o insuficienţă cardiacă. Abia la ora două am putut intra la

el. N-a putut să deschidă ochii, pleoapele erau lipite. A întors doar puţin capul spre mine. Mîinile erau fixate pe pat, faţa îi era desfigurată. Se văita. Gura îi era deschisă, uscată şi rănită. Nu putea să vorbească. I se administra oxigen şi perfuzii. Priveam cu o tristeţe nemărginită pe cel pe care cu toată fiinţa mea îl iubeam. M-am consultat cu un prieten medic. I-am povestit amănunţit accidentul şi i-am propus să ne rugăm. *"Dar ce să cerem?" în primul rină să se facă voia lui Dumnezeu. Prin viaţă sau prin moarte. Dacă este sortit să trăiască, să primească cu suflet împăcat. Vai! Iar dacă are chemare spre meleagurile cereşti, Domnul să-i scurteze suferinţele. Şi mie să-mi dea putere să trec cu răbdare această suferinţă.*

La 26 mai ambele braţe erau inflamate. Antebraţul stîng este inflamat şi fierbinte, semn de infecţie. Are probleme şi cu plămînii. Barba îi crescuse: "Trebuie să mă bărbieresc, lasă-mi bani pentru frizer". Dorinţa de viaţă se vedea în aceste cuvinte ale lui.

Seara, tîrziu, a venit medicul nostru de circumscripţie şi s-a interesat de starea soţului meu. Era foarte indispus. Nu mi-a spus nimic încurajator. Mi-a spus numai că în

momentul accidentului nu era acasă şi că s-a găsit greu un medic pentru prim ajutor.

Dar, pe de altă parte, se gîndea că, dacă ar fi fost acasă, n-ar fi putut să-1 ajute prea mult pe soţul meu din milă şi compasiune. Iar Cuvîntul lui Dumnezeu mi-a spus în ziua aceea: *"Nu eu ! Dumnezeu este Acela care va da un răspuns"* ***(Geneza 41:16).***

Pe 27 mai l-am vizitat după amiază. Era pus la punct, bărbierit, pieptănat. Mi-a povestit cu bucurie că fusese la el un episcop. în cursul zilei a fost vizitat de 6 persoane. Sora şefă mi-a dat voie ca-n timpul zilei să-i dezleg mîinile şi să am grijă de el. Imediat ce mîinile i-au fost libere le-a împreunat pentru rugăciune.

"Iubita mea Margareta, tu eşti atît de bună cu mine că nici nu o merit. Dacă mă fac bine, te iau de soţie". (în ultimul timp abia avusesem vreme unul pentru altul).

"Băiatul nostru ştie despre accident?" "încă nu. îi voi spune cînd te vei face mai bine. Am vrut să-1 feresc de dureri asemănătoare cu ale mele. L-am informat despre continuarea lucrării în Misiune, despre sosirea acasă a lui F. M. treaz, nebăut".

"Să nu rămînă nimic nefăcut, faceţi totul spre slava Domnului nostru !" Fiind bucuros, a început să fredoneze un cîntec: *O, Isuse cît de drag îmi eşti!* iar eu îl acompa-niam. Eram nespus de fericiţi. Am întrebat medicul de starea lui. Mi-a spus că starea lui era foarte gravă. Primeam zilnic încurajări din Biblie.

Sîmbătă 28 mai, în localitatea D. s-au strîns credincioşii ca să se roage. Soţul meu iubit a vorbit foarte mult în acea zi. A pomenit de fraţii F. M. şi N. A. "Fiţi atenţi cu ei, să aveţi grijă de ei!" După aceea a început să vorbească des-

pre programul conferinţei următoare. Tot timpul plănuia, lucra, se ocupa de oameni.

"Dacă îmi găseşti portmoneul, am avut bani în el, să dai la medici, surori, căci se străduiesc foarte mult pentru vindecarea mea".

Nu a mîncat nimic toată săptămîna.

"Nu-mi este foame. Dacă nu mă mişc nu este nevoie să mănînc".

Tot personalul admira răbdarea lui în suferinţă. Astăzi mi-a povestit accidentul. "în după amiaza Rusaliilor, am fost în vizită la un cunoscut care abia ieşise din spital. Acasă discuţia este mai intimă decît în colectivitate. Discuţia s-a prelungit pînă tîrziu. Apoi a trebuit să plec spre casă. în tren am adormit şi la coborîre am căzut sub el. Nu mi-am pierdut cunoştinţa şi-am întrebat unde-mi sînt picioarele? (Am suspinat ştiind cîtă treabă am). Anunţaţi-mi soţia ! Am fost transportat la spital. Nu ştiu cum să suport cu răbdare şi fără

vaiete astfel de dureri".
El la o simplă durere de cap lua medicamente. Nu rezista la dureri. O tăietură, un junghi, o înţepătură de albină îl încerca peste măsură. Dar grozăvia aceasta în care suferea? Mila lui Dumnezeu este în trupul acesta zdrobit, măcinat de roţile trenului. Cel de Sus i-a luat şi durerile. Aleluia!
Duminică 29 mai. După ce m-am trezit am mulţumit lui Dumnezeu pentru harul Său şi am îngenucheat să aştept mesajul ceresc prin cuvintele Scripturii: *"în fiecare zi eu sînt în primejdie de moarte" (1 Corinteni 15: 31),* iar la Geneza 43: 14 *"Iar eu, dacă trebuie să fiu lipsit (...) lipsit să*
fiur

M-am cutremurat la aceste mesaje. Oare trebuie să fiu lipsită de soţul meu, să mă pregătesc de moartea lui? Am fost la biserică. Mi l-am imaginat pe soţul meu într-un cărucior, după vindecare. La amiază m-am dus la spital. Avea tubul de oxigen pe nas. Pe lîngă tub curgea sînge. în stomac un alt tub. Ochiul drept era deschis, dar cei stîng era inflamat şi închis.
Şi astăzi a vorbit mult. "Iubita mea soţie m-am gîndit mult la viitor. Dacă Dumnezeu mă face sănătos îi voi sluji Lui. Aşa fără picioare nu pot să mai călătoresc ca pînă acum, dar pot sta acasă şi voi coresponda, voi îngriji spiritual pe cei care vin la noi. Numai de tine mi-e milă, căci ţie îţi va fi mult mai greu". "Nu-i nimic dragul meu. Vei fi un vas folositor pentru Domnul chiar şi aşa fără picioare. Astăzi am primit o încurajare din Cuvînt: *«Fiţi în pace, nu vă temeţi.'»"* I-am spus că în spitalul în care se află tot personalul are uniforma militară. "Şi eu sînt militar, a răspuns răspicat şi a accentuat. Sînt militarul Domnului Isus Hristos". "M-am întîlnit la biserică cu F. M. care era cu soţia. S-au bucurat foarte mult". Din cauza respiraţiei şi a tuburilor vorbea sacadat. Totuşi a vorbit despre F. M., cum a fost izbăvit de Domnul Isus din mlaştina alcoolismului.
Una dintre surori m-a consolat cu vindecarea soţului spunîndu-mi că este mare nevoie de el (avea doi alcoolici în familie). Soţul m-a rugat să-i aduc cărţile sale pentru acea soră. Apoi m-a întrebat dacă fiul nostru ştie despre accidentul său. I-am răspuns că ştie. Au venit vizitatori. S-a obosit foarte mult, dar el a primit bucuros şi amabil pe toţi. Am fost tot timpul lîngă el.

în data de 30 mai, de dimineaţă, am fost chemată la şeful gării pentru încheierea unui proces-verbal privind accidentarea soţului meu. După amiază m-am dus la spital, îi era foarte rău. Avea febră şi aiura. Avea pneumonie şi pleurezie. îi făceau transfuzie.
"Mîine iar mă operează, mi-a zis. Nu mai primesc aer". I-am spus cîteva cuvinte de îmbărbătare. Am plecat foarte tristă de la spital. Acasă mă aşteptau 6 musafiri. Au rămas pînă tîrziu. Am fost foarte tristă şi obosită. Cu trecerea anilor devenisem foarte apropiaţi unul de altul. Dacă nu dormea el, nu dormeam nici eu, dacă nu mînca, la fel. Dacă suferea el, suferearn şi eu.
Marţi, 31 mai. Biblia - izvorul nesecat de mîngîieri -mi-a oferit cuvinte de încurajare: *"Domnul este aproape de cei cu inima zdrobită".* Pe la amiază eram la spital. în timp ce eram pe coridor au trecut cu iubitul meu pe cărucior. Ii făcuseră operaţie. îi scurtaseră gamba stîngă.
Cel mai dureros lucru era micimea lui; el care avusese 1,83 m era acum la jumătate. După operaţie n-am putut intra la el. Dormea. Acum avea o soră permanentă, angajată de eparhia reformată.
Miercuri, 1 iunie. Totdeauna mă aşteaptă numai pe mine. Timpul petrecut împreună era scurt. Vorbea mereu, dar în şoaptă. Avea febră mare. I se făcea transfuzie. "Nu-i aşa că o să vii cu mine cînd o să predic? Nu mă lăsa, vreau să fii mereu lîngă mine". "Nu te las dragul meu". Domnul Isus în pustie a fost slujit de îngeri. Cu mîinile împreunate zicea mai departe: "îţi mulţumesc, Doamne, de îngerii cereşti care mă slujesc. Binecuvintează medicii, surorile, pe iubiţii mei, pe toată lumea". I-am şoptit la ureche: ***"Vesteaţi, fiţi tari în credinţă" (1 Corinteni 16:13).***

La trezire, joi pe 2 iunie, primul gînd îmi este la Dumnezeu, apoi la soţ şi la fiul Ladislau. îi mulţumesc Lui pentru liniştea nopţii, pentru somnul odihnitor. înainte să să mă îmbrac, ca de fiecare dată, citesc din Biblie: ***"Binecuvîntat să fie Dumnezeu, Tatăl Domnului nostru Isus Hristos, Părintele îndurărilor şi Dumnezeul oricărei mîngîieri, care ne mîngiie în toate necazurile noastre, pentru ca, prin mîngîierea cu care noi înşine sîntem mînguaţi de Dumnezeu, să putem mîngiiu pe cei ce se află în vreun necaz* 1**
Căci, după cum avem parte din belşug de suferinţele lui Hristos, tot aşa, prin Hristos avem parte din belşug şi de mîngîiere" (2 Corinteni 1:3-5).
Am plecat spre spital, la scumpul meu soţ, cu inima întărită de aceste versete. Cît de mare este îndurarea Dumnezeului nostru, care vine înaintea noastră. ***"Dumnezeul meu, în bunătatea Lui, îmi iese înainte" (Psalmul 59:10).***
Nu mai avea tuburi în nări. Dar laringele sau esofagul îl durea pentru că la fiecare înghiţitură se schimonosea. Iar febra era mare, respiraţia grea, avea palpitaţii. în salonul ticsit de bolnavi era o căldură insuportabilă. Zgomot de ustensile medicale, iar tuburi de oxigen în nări. Mîinile împreunate, bolboroseala şoptită. M-am aplecat asupra lui şi l-am mîngîiat. Am încercat să înţeleg ce spune, dar n-a fost posibil. Apoi i-am şoptit la ureche: *"Binecuvîntat* ***să fie Dumnezeu, Tatăl Domnului nostru Isus Hristos, Părintele îndurărilor şi Dumnezeul oricărei mîngueri ..." (2 Corinteni 1:3).***
A înţeles ce i-am spus căci a întors capul spre mine. Doamne, cum poate rezista la o astfel de durere, la o astfel de suferinţa? Am fost trimisă de lîngă el. Abia mi-au

121

rezistat picioarele spre gară. în gară mă uitam năucită la roţile vagoanelor şi la liniile de tren. Apoi am urcat. Am coborît din tren la locul unde era văruit. Peronul ... (Revedeam - în minte - locul unde s-a produs accidentul). Nu am putut adormi.
Vineri, 3 iunie, am citit din Geneza 48: 21 ***"Iată*** *că în* ***curînd am să mor. Dar Dumnezeu va fi cu voi..."*** **Fie-Ţi milă** de mine, Doamne! Dacă ai decis chemarea lui la scaunul Tău de domnie, facă-se voia Ta ! Medicul de circumscripţie a venit să-1 viziteze din nou. A stat la patul lui trist şi tăcut. în nări avea o sondă din care curgea, într-o pungă, un lichid sîngeriu. Gura deschisă, blocată. Un tub introdus pentru respiraţie. Pentru mîine era programată o incizie laringiană. I-am spus doar atît: "Dumnezeu va fi cu tine acolo". Doamne, acum nu mai putem să stăm de vorbă. Dar Tu să fii foarte aproape de inima lui ... şi înbrăţişează-1. Eu trebuie să-1 părăsesc, dar Tu nu-1 părăsi pentru că-1 iubeşti.
Sîmbătă, 4 iunie. Astăzi am citit despre Iacov care a binecuvîntat pe fiii săi. Sînt convinsă că iubitul meu soţ binecuvintează pe unicul nostru băiat. Am strigat: *"în* ***ajutorul Tău, nădăjduiesc, Doamne /"(Geneza 49. 18).*** **Iacov** spune despre înmormîntarea lui: *"Cînd a isprăvit Iacov de* ***dat porunci fiilor săi, şi-a tras picioarele în pat, şi-a dat duhul Şi a fost adăugat la poporul Său" (Geneza 49: 33).***
Vai, cu această greutate în inimă am plecat la iubitul meu soţ, la spital. Barba îi era iarăşi crescută. După incizia laringiană, tubul a fost introdus sub mărul lui Adam. ***"Aştept izbăvirea Ta, Tată; întoarce-Ţi faţa spre mine",*** **mi-**am amintit Cuvîntul biblic. Abia mai rezistam la durerea lui! .

122

Duminică, 5 iunie. Era o zi senină, frumoasă. Admiram orînduirea perfectă a lui Dumnezeu. Lecţia biblică era din **Geneza 50.: 19-24:** ***"Iosifle-a zis: « (...) Fiţi dar fără teamă, căci eu vă voi hrăni, pe voi şi pe copiii voştri (...) Eu am să mor! Dar Dumnezeu vă va cerceta şi vă va face să vă suiţi din ţara aceasta în ţara, pe care ajurat că o va da lui Avraam, lui*** *hac şi* ***lui*** *Iacov»."* Iar din Noul Testament la 2 Corinteni **2:13 — Domnul mi-a spus:** ***"n-am avut linişte în duhul meu, fiindcă n-am găsit pe fratele meu TU*.***
Astăzi nu rămîn acasă. N-am linişte în suflet, pentru că astăzi Iosif moare. Am

plecat cu trenul de 8 dimineaţa. La orele 9 am ajuns la spital.
Mergeam atît de încet şi de împovărată, ca şi acum 3 ani la fiica mea Irina, care mă aştepta , şi în momentul cînd am sosit şi-a dat sufletul. Totdeauna stăteam în dreapta lui, lîngă pat. Şi el întotdeauna se uita în partea aceasta, întorcîndu-şi puţintel capul.
Acum îl vedeam cu capul întors spre stînga, în semn de adio. Din nara stîngă îi curgea un puroi gros, greu mirositor, prelingîndu-se pe faţă spre ureche. L-am şters. în nara dreaptă avea o sondă, prin care, din stomac curgea tot timpul sînge negru. Punga era plină. Pe piept şi pe frunte avea comprese, ochii îi erau închişi, iar pe gura deschisă avea o bucată de tifon. Tot corpul clocotea. Piciorul stîng sîngera peste bandaj, mîinile îi erau fără putere. M-am aplecat spre el şi i-am şoptit la ureche: "în ajutorul Tău nădăjduiesc, Doamne !" Mă aşez pe pat, îi sărut mîinile şi le stropesc cu lacrimi, tăcută; numai în mine jelesc profund. O soră medicală foarte agitată, foarte iritată, face gălăgie supărătoare. Atît de adînc mă doare această atitudine! Dar pe el oare?

S-ar putea să fie atent la glasurile de dincolo ... E grozav să mori în spital singur. In spital se fac tratamente. Sînt trimisă afară. După amiază iarăşi m-am dus la spital. Aş dori să fiu lîngă el în clipa plecării, cum am fost şi la fiica mea, Irina. Să-i mîngîi acele mîini binecuvîntate care făceau mereu numai bine, acele mîini care aduceau vindecare în suferinţă. Pînă acum am insistat pentru viaţa lui. Mai bine, Doamne, la Tine ... Prinde-i mîinile, condu-i-le dincolo pe puntea îngustă, să sosească în sînul lui Avraam.
La orele 6 se termina vizitarea bolnavilor. N-am avut putere să-1 las singur. La orele 6.45 i-am şters puroiul de pe faţă şi l-am mîngîiat: "Iubitule, tu ai fost mireasma plăcută lui Hristos şi aici în spital. Dragostea Domnului te înconjoară şi acum".
"Plec draga mea, nu mă căuta. Dumnezeu cu tine". Din uşă am privit lung înapoi la cel ce a fost partea mea în viaţă şi cu care am slujit pe Domnul. La cel căruia i-am fost rob voluntar după legea lui Moise (Exod 21: 5-6). La cel ce m-a numit regină şi m-a considerat puterea lui de lucru. La cel căruia i-am fost un pahar de apă lin, indispensabil, pentru că m-a binecuvîntat Dumnezeu, la cel cu care m-a unit Dumnezeu. Şi am închis încet uşa după mine.
Amputarea picioarelor iubitului meu soţ de roţile trenului a fost fără anestezie. Vai, cum a putut suporta ! Amputaţia mea este anesteziată de dragostea lui Dumnezeu. Cît de bine este că băiatul meu n-a văzut tabloul de suferinţe al tatălui drag ! Cît de bine este că cele ce urmează de acum încolo, nu vor împovăra viaţa lui, ci a mea !
Peste noapte m-am dus la prietena fiicei mele. La

orele şapte eram la ea. Nu înţelegeam cum de nu a murit Iosif al meu. Căci după cuvîntul biblic de azi dimineaţă aşa era prevestit.
Am citit din nou pasajul respectiv şi am primit dezlegarea, interpretarea. Era scris la viitor: *"Eu am să mor"* Deci Iosif al meu a murit. M-am liniştit. I-am spus acest lucru şi Ecaterinei şi a fost de acord cu mine. După aceea m-am rugat şi am primit pace şi bucurie lăuntrică. Nu am luat somnifer, ca de obicei. Am adormit foarte repede şi adînc ca un prunc la sînul mamei, în dragostea sinceră, nemărginită a Tatălui ceresc.
Dimineaţa, Ecaterina m-a întrebat dacă am dormit bine. I-am răspuns că am dormit foarte bine. De două săptămîni nu dormisem aşa de bine. Chiar dacă tunase şi fulgerase şi ferestrele au fost deschise, nu auzisem furtuna.

Luni, 6 iunie. Citesc Biblia după programul obişnuit. Era la Exod 1: 6. Mă opresc la acest verset: *"Iosif a murit..."* Cu siguranţă. De aceea am dormit şi eu, pentru că el nu mai suferea. M-am grăbit spre spital. Pe coridor m-am întîlnt cu medicul lui. S-a oprit şi s-a uitat trist la mine. "Am o veste rea pentru dumneavoastră". "Da, ştiu. Dumnezeu m-a prevenit prin Cuvîntul Său: <<...Iosif a murit>>."
Şi, într-adevăr, Iosif sosise la Mîntuitorul pe care-L slujise cu toată puterea.
"Mulţumesc c-aţi făcut pentru el ce aţi putut". "A fost un bolnav extraordinar. Noi sîntem obişnuiţi cu bolnavi care, în stare de inconştienţă, cînd autocontrolul este suspensdat, înjură, spun cuvinte pline de ură. Din gura părintelui s-au auzit numai mulţumiri, cîntece de laudă, rugăciuni".

Am mulţumit şi personalului pentru tratamentul şi îngrijirea soţului. După aceea m-am uitat lung la patul lui gol. Este într-un loc mai bun. "îţi mulţumesc, Doamne, iubite Tată, pentru viaţa soţului meu drag".
îţi mulţumesc că i-ai mîntuit-o, ai binecuvîntat-o cu puterea Duhului Sfînt şi ai folosit-o în lucrarea Ta pentru binele multora.
îţi mulţumesc că ne-ai împreunat cărările şi în Tine ai desăvîrşit unitatea noastră spirituală.
îţi mulţumesc pentru căsătoria fericită care a fost darul Tău pe acest pămînt.
îţi mulţumesc pentru fiica noastră Irina, care acum este la Tine, împreună cu tatăl ei.
îţi mulţumesc că ţii seamă de fiecare fir de păr din capul nostru. Ai fost lîngă el în tinereţe, în timpul persecuţiilor, în orfelinat, în lupte, în timpul predicilor, în timpul accidentului fatal, pe masa de operaţie, pe patul lui însîngerat, în agonia finală.
îţi mulţumesc pentru dragostea Ta, mila Ta, credin-cioşia Ta.
Iţi mulţumesc c-ai pus în mine dorinţa veşniciei.
îţi mulţumesc pentru că mi-ai dat harul Tău şi pacea Ta în inima mea, ca să suport durerea despărţirii.
îţi mulţumesc cu deplină încredere în Tine, căci ştiu că orice s-ar întîmpla va fi spre binele meu.
îţi mulţumesc pentru fraţii care au împărtăşit durerea mea în zilele grele.
Ajută-mă să umblu cu Tine pînă la sfîrşitul zilelor hărăzite de Tine. Scumpe Tată, Părinte al orfanilor şi văduvelor, fii slăvit în vecii vecilor; umple-mi vidul cu Tine însuţi. Ascultă-mi ruga mea smerită pentru Numele

Domnului Isus Hristos. Tată ceresc, ştiu că o să-mi dai, ca şi pînă acum, mai mult decît am cerut şi am crezut". Amin!
Gy -1984